

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

24. ZÁŘÍ 2006

Z obsahu:

Apoštol Filip

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
6. září 2006
- strana 2 -

Benedikt XVI. a Maria na počátku pontifikátu

Paul H. Schmidt
- strana 4 -

Přivedla mě z bludu k pravdě

Případ obrácení Bruna
Cornacchioly, muže, který
nenáviděl Církev a papeže
- strana 5 -

Brána k svaté Rusi

Nahlédnutí za klamnou
kulisu světového
velkoměsta
- strana 8 -

Co znamená být křesťanským laikem?

Výtahy z homilie
„Milovat vášnivě svět“
Josemarii Escrivá
- strana 10 -

Rasismus - dítě osvícenství

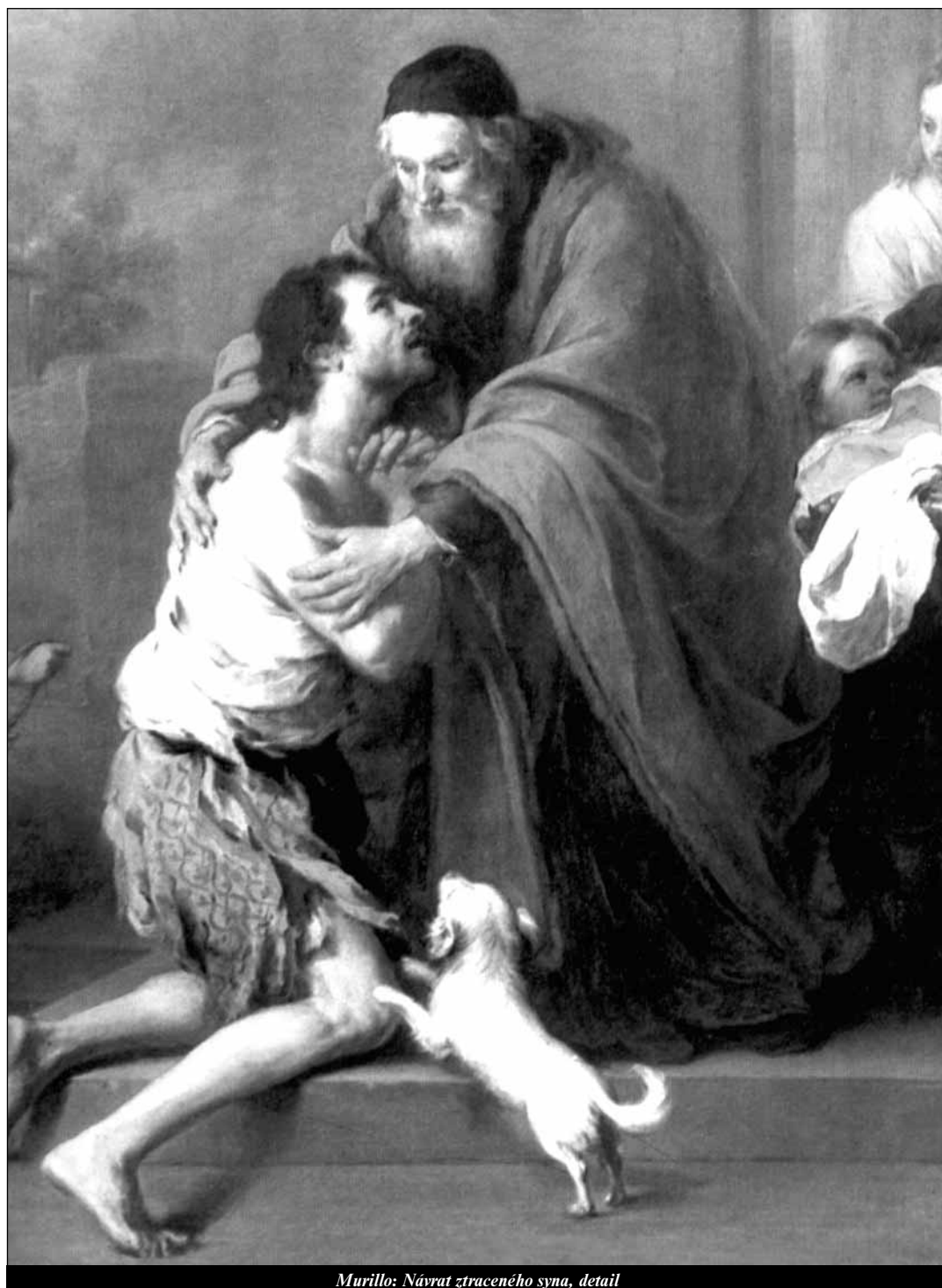
Andrea Galiová
- strana 11 -

Program televize NOE

- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (73)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Murillo: Návrat ztraceného syna, detail

Tak jak to děláme již několik týdnů, pokračujeme v nárysu fyziognomie různých apoštolů a dnes se setkáváme s Filipem. V seznamu Dvanácti je umístěn vždy na pátém místě (tak v Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,14; Sk 1,13), tedy v podstatě mezi prvními. I když byl Filip hebrejského původu, jeho jméno je řecké podobně jako u Ondřeje; a to je malé znamení kulturní otevřenosti, kterou nelze podceňovat. Zprávy, které o něm máme, se opírají o Janovo evangelium. Pocházel ze stejného místa jako Petr a Ondřej, tzn. z Betsaidy (srov. Jan 1,44), městečka, které patří do tetrarchie jednoho ze synů Heroda Velikého, který se rovněž jmenoval Filip.

Ježíšův aktivní svědek

Čtvrté evangelium vypráví, že poté, co ho Ježíš povolal, potká Natanaela a řekne mu: *Nášli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci. Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta* (Jan 1,45). Po spíše skeptické Natanaelově odpovědi (*Může z Nazareta vzejít něco dobrého?*) se nevzdá a namítne s rozhodností: *Pojď a podívej se!* (Jan 1,46). V této strohé, ale jasné odpovědi Filip osvědčuje vlastnosti pravého svědka: nespokojí se s tím, že předkládá zvěst jako nějakou teorii, ale interpeluje přímo partnera rozhovoru a navrhuje mu, aby sám udělal osobní zkušenost s tím, co mu oznamuje. Stejná dvě slovesa použil Ježíš, když se k němu přiblížili dva učedníci Jana Křtitele a ptali se ho, kde bydlí. Ježíš odpověděl: *Pojďte a uvidíte* (srov. Jan 1,38–39).

Být s Ním

Můžeme si pomyslet, že Filip se obrací přímo na nás s oněmi dvěma slovy, která předpokládají osobní setkání. I nám říká to, co řekl Natanaelovi: *Pojď a podívej se*. Apoštol nás vybízí, abychom Ježíše poznali z blízka. A skutečně, přátelství, opravdové poznání toho druhého vy-

Papež Benedikt XVI. navštívil ve dnech 9. – 14. září 2006 Německo

*O návštěvě papeže
v jeho rodném vlasti
přineseme podrobné
informace v příštím čísle.*

Redakce Světla

Apoštol Filip

žaduje blízkost, dokonce život. Ostatně nemůžeme zapomenout, že podle toho, co píše Marek, Ježíš si vybral Dvanáct především za tím účelem, aby *byli s ním* (Mk 3,14), to znamená sdíleli jeho život a naučili se přímo od něho nejen druhu jeho chování, ale především tomu, kým opravdu je. Neboť jenom tak – spoluúčastí na jeho životě – ho mohli poznat a pak hlásat. Později v Pavlově dopise Efezanům čteme, že nejdůležitější je, aby

se učili Krista (4,20), tedy nejen poslouchali jeho nauku, jeho slova, jako spíše aby poznávali jeho osobu, tj. jeho lidství i božství, jeho tajemství, jeho krásu. On je totiž nejen Mistr, ale Přítel, dokonce Bratr. Jak ho můžeme důkladně poznat, když zůstaneme vzdáleni? Důvěrnost, rodinnost, sdílení návyků dávají odhalit pravou identitu Ježíše Krista. Nuže, to je právě to, co nám připomíná apoštol Filip. A tak nás zve, abychom „přišli“

EDITORIAL

Zdá se nám to až neuvěřitelné. Božský Mistr oznamuje svým apoštolům, že se přiblížila doba jeho utrpení a smrti, a oni nemají nic pilnějšího na práci než se malicherně dohadovat o tom, kdo je z nich největší. A to už jsou ve třetím ročníku svého semináře! Nakonec jim to samotným připadlo trapné, takže nenašli odvahu se k tomu přiznat. Dokazují nám tak, jak hluboce je v člověku zakořeněna ona touha po velikosti. A zřejmě se jedná o sklon, který není teprve jedním z důsledků dědičného hříchu, protože na tuto strunu zahrál Had svou klamnou nabídku již našim prarodičům, a bohužel, byl přitom úspěšný. Touha být veliký, být jako Bůh patří tedy svým způsobem k na-

ší pravýbavě. Problém tedy bude v tom, jak správně chápat tuto vytouženou velikost.

Máme-li správně uspokojit svou Bohem vloženou tužbu být veliký, musíme se řídit podle Božího vzoru, to znamená musíme si správně odpovědět na otázku: V čem vlastně vzhledem k nám spočívá Boží velikost? Máme tendenci dívat se na něho prizmatem našeho lidství, našich sklonů a spatřovat ji především v jeho svrchovanosti a neomezenosti, nejvyšší nadřazenosti a nezávislosti. Nikdo mu neporoučí a všechno je mu podřízeno. Že by postavení nejvyššího Pána a jeho velikost mohly být spojeny s něčím, čemu říkáme služebnost, to nás sotva napadne.

Pokračování na str. 13

a „viděli“, tzn. abychom vstoupili do styku v naslouchání, v odpovídání a společném životě s Ježíšem den co den.

Apoštol realista

On pak při příležitosti rozmnožení chlebů přijal od Ježíše přesný požadavek, jakkoliv překvapující: totiž kde by bylo možno koupit chleba pro nasycení všeho lidu, který ho následoval (srov. Jan 6,5). Filip tedy odpověděl s velkým realismem: *Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo* (Jan 6,7). Je zde vidět konkrétnost a realitu apoštola, který dokáže posoudit skutečný vývoj situace. Jak se pak věci vyvíjely, víme. Víme, že Ježíš vzal chleby, pomodlil se a rozdělil je. Tak uskutečnil rozmnožení chlebů. Ale je zajímavé, že Ježíš se obrátil právě na Filipa, aby získal první návrh jak vyřešit problém: zřejmé znamení, že tvořil přímou součást skupiny, která ho obklopovala. V jiném okamžiku, velice důležitém pro další historii, před umčením, někteří Řekové, kteří se nacházeli v Jeruzalémě kvůli Velikonočům, *přišli k Filipovi a řekli mu: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl Ondřejovi a pak Ondřej a Filip šli a pověděli to Ježíšovi* (Jan 12,20–22). Ještě jednou máme doklad o jeho zvláštní prestiži uvnitř apoštolského kolektivu. Především v tomto případě dělá prostředníka mezi žádostí několika Řeků – pravděpodobně mluvil řecky a mohl se představit jako tlumočník – a Ježíšem; i když se spojil s Ondřejem, jiným apoštolem s řeckým jménem, byl to nicméně on, na koho se cizinci obracejí. To nás učí, abychom byli vždy připraveni jednak přijímat otázky a výzvy, ať už přicházejí z kterékoliv strany, jednak abychom je orientovali na Pána, jediného, kdo je může v plnosti uspokojit. Je totiž důležité vědět, že to nejsme my, komu jsou adresovány prosby toho, kdo se přibližuje, ale

Pokračování na str. 14

Pravé prvenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Chce-li být kdo první,
buď služebníkem všech.*

Ježíš tě dnes zve k důvěrnému rozhovoru. Je to pro tebe velká čest, ale spíše než za toto vyznamenání děkuj mu za nesmírnou trpělivost, s jakou se snaží svým přátelům zcela otevřeně a bez podobenství vysvětlit samu podstatu Božího království. Máš v sobě dnes upevnit vědomí, že sebe-láska zaměřená sama na sebe činí člověka slepým a hluchým k Božím slovu, i když je přináší sám Boží Syn.

Ježíšovo poslání spěje ke svému vyvrcholení. Na tyto velké události je třeba učedníky předem připravit. Proto si je Pán odvádí opět do samoty, aby s nimi zcela otevřeně promluvil o svém bližícím se utrpení a smrti, ale i o svém zmrtvýchvstání. Již třetí rok hlásá Pán Boží království. Co však z toho učedníci opravdu pochopili? Utrpení, o kterém opakovaně mluví, nijak nezapadá do jejich představ a očekávání, která si zatím vytvořili. Pociťují zcela zřetelně, že Ježíšova jasná předpověď je s jejich aspiracemi sotva slučitelná, ale oni si je už tak zamílovali, že si vůbec nepřipouštějí, že by tomu mohlo být také zcela jinak. To je důvod, proč nerozumí, ale také důvod, proč se raději na nic neptají, aby se jim jejich vidiny nezhroutily jako domečky z karet. Nemají ani kdy, aby svému Pánu věnovali plnou pozornost. To, čím se nyní pilně zabývají, je starost o vlastní postavení v budoucím království. Začali si už sami rozdělovat funkce. Vidina panství, které zůstává v přízemních horizontech tohoto světa, nutně vyvolává lákavou představu výhodného a výnosného postavení a probouzí tak sobecké city. Ale v pozemských poměrech místo, které obsadí jeden, už nemůže dostat druhý, a to nutně vede k vzájemným sporům. *Odkud vznikají války, odkud boje mezi vámi? Jen z vašich špatných žádostí. Žene vás touha něco mít.*

Představu o své vlastní velikosti nejraději stavíme na dojmů, že ti druzí kolem jsou menší než my. Proto nám velice vadí, když se nám zdá, že nás někdo „přerůstá“. Takové lidské sklony jsou velice houževnaté. I v apoštolských zůstaly docela živé, ačkoliv prožili již tři roky po boku božského Mistra. Ne-

smíš se proto divit, že bují stále znovu i ve tvém srdci. I tvou snahu o dokonalost může znehodnocovat takové samolibé srovnávání s druhými. Jen si přiznej, jak často se dohaduješ podobně jako apoštolové třeba sám se sebou, jak jsi veliký. I tobě je adresovaná Ježíšova otázka: *O čem to uvažuješ?*

Tváří v tvář Pánu se apoštolové za svou malichernou hašteřivost přece jen stydí a raději *mlčí*. Kdykoliv si uvědomíš, že se v tobě probouzejí sobecké aspirace a touha prosadit se na úkor druhých a posilovat tak vědomí své vlastní velikosti, nerozvíjej tyto samolibé úvahy sám se sebou, ale raději se obrať na Pána a jeho se zeptej, jsi-li opravdu *větší*, pokud hned z jeho pohledu zcela jasně nevyrozumíš, jak jsi malicherný.

U Ježíše platí zcela opačná měřítko skutečné velikosti: *Chceš-li být první, buď ze všech poslední*. Co to vůbec znamená *být poslední*? Nehrozí tu nebezpečí, že se tahanice o místo přesune z prvního místa v řadě na to poslední? Tvůj Pán ti chce doporučit, abys přestal myslet na sebe a na své umístění a soustředil svou pozornost a zájem zcela jiným směrem: na službu těm druhým. Jakmile obrátíš svůj pohled od sebe na své okolí, uvidíš pojednou, že těch, kterým bys ochotnou službou a laskavostí mohl pomoci postoupit o stupínek výš, je velmi mnoho. Pro tvůj malicherný slavomam, který sotva koho může potěšit, ale leckoho zarmucuje, ti pojednou nezbude místo ani čas. Jde o účast na velké *službě*, kterou nutně potřebuje tento svět a pro kterou právě Bůh sestoupil mezi nás. Přišel, nikoliv aby si dal sloužit, ale aby sám *sloužil*, a dokonce se nám zcela *vydal*, abychom si sami Bohem posloužili, učinili s ním, co chceme, *vzali ho do svých rukou, mučili a zabili* a učinili z něho oběť za své hříchy. Ježíš, naše Oběť, *se sám sebe zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka, nelpěl na tom, že je rovný Bohu*,⁽¹⁾ ale **udělal všechno**, aby nám bylo pomůženo. Tak i tobě ukázal cestu k jedině pravé a užitečné velikosti: dělej vše, aby druhým bylo pomůženo, vydej se jim, *buď služebníkem všech*.

Svou lekcí uzavírá Ježíš výmluvným gestem. Odkud se tu vzalo dítě? Vytušilo ve svém čistém srdci, že tu má svého nejaskavějšího Přítele? Hle, jak velice se mu vyplatila jeho bezelstná odvaha přiblížit se k Ježíši jen tak, bez jakýchkoliv aspirací. Zapamatuj si toto Boží vyznání lásky k lidské prostotě a nevinnosti. V Ježíšově náruči se toto **malické stává největším**.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2,12a.17–20

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkousějme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda nalezneme ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3,164,3

Milovani! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabijíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

Evangelium – Mk 9,30–37

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. (Ježíš) se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Moudrost shůry je především čistá, pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků. Tak jako toto dítě by chtěl Ježíš obejmout i tebe: Chci, abys byl tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáš.⁽²⁾

„Pane, rozkaž mi, ať přijdu k tobě!“

„Pojď!“⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Flp 2,7; ⁽²⁾ srov. Jan 14,3; ⁽³⁾ srov. Mt 14,28

V krátké promluvě svě-
řuje se ochraně Mat-
ky Boží: „Bůh nám
bude pomáhat a Maria, jeho
nejsvětější Matka, nám stojí po
boku.“

Italský prezident, kterého
brzy nato přijal papež Bene-
dikt XVI. v soukromé audien-
ci, daruje novému papeži histo-
rický kalich. Papež se revanšuje
sochou Panny Marie: nový Pon-
tifex přinese Itálii a celému svě-
tu Krista a s Vykupitelem také
jeho Matku.

23. dubna při audienci pro
novináře, kteří mají důležitou ro-
li ve sdělování pravdy, řekne pa-
pež na konci své promluvy: „Na
přímlyvu nebeské Kristovy Mat-
ky vyprošuji každému z vás bo-
haté Boží dary.“

Jako za dob jeho předchůdce
konají se každý týden generální
audiencie na Náměstí sv. Petra
nebo v audienční hale. Při první
audienci 27. dubna papež zdůraz-
ňuje, že ho „vědomí pomoci Bo-
ží a jeho nejsvětější Matky i sv-
tých patronů – ochránců“ napl-
ňuje odevzdaností a radostí.

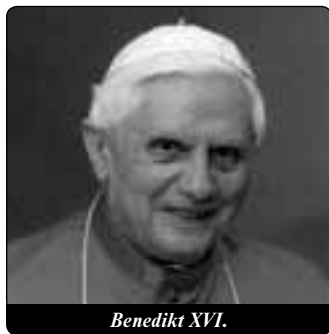
1. května na svátek sv. Josefa
dělání modlí se Benedikt XVI.
poprvé z okna apoštolského pa-
láce spolu s 50 000 věřícími Regi-
na coeli a připojuje: „Moje první
myšlenka platí s vděčností těm,
kteří mě v těchto dnech podpo-
řili svou modlitbou... Dnes začí-
ná měsíc máj liturgickou připo-
mínkou, která Božímu lidu velice
leží na srdci, památkou sv. Josefa,
dělání. A vy víte, že se jmenují
Josef. Tuto památku zavedl Pius
XII. blahé paměti přesně před
padesáti lety... Nakonec platí
moje myšlenky Marii: měsíc máj
je jí zasvěcen zvláštním způso-
bem. Svými slovy a ještě více
svým příkladem nás Jan Pavel
II. učil, abychom patřili na
Krista očima Panny Marie, pře-
devším abychom zvláštní pozor-
nost věnovali svatému růženci.
Zpěvem Regina Coeli svěřujeme
Panně všechny záležitosti Cír-
kve a světa.“

Benedikt XVI. pokraču-
je v obyčejí svého předchůdce

Benedikt XVI. a Maria na počátku pontifikátu

*Bylo to v úterý 19. dubna 2005. Den se schyloval ke svě-
mu konci. Po krátkém konkláve se kardinálové sjednotili
na novém papeži. Je jím kardinál Ratzinger, věk 78 let. Zvo-
lený se objeví ve střední lodži baziliky sv. Petra, aby poprvé
udělil shromážděnému davu papežské požehnání.*

a každou neděli se modlí s věř-
cími na Náměstí sv. Petra Anděl
Páně (resp. Regina Coeli) a ob-
rací se přitom na věřící s krátkou
promluvou. 8. května při-
pomíná věřícím, aby se připravili
na Letnice, na svátek seslání
Ducha Svatého, a to „ve spoje-
ní s nejsvětější Pannou Marií“.
A o týden později na Seslání Du-
cha Svatého obrací se s vroucí
prosbou na nejsvětější Pannu,
aby „zajistila Církvi nové vylití
Ducha Svatého“.

Benedikt XVI.

13. května slaví Církev památ-
ku Panny Marie Fatimské. Papež
oznamuje při setkání s kněžími
a jáhny, že jeho předchůdce na
Petrově stolci bude brzy blaho-
řečen. Nebyl Jan Pavel II. „pa-
pežem Matky Boží Fatimské“,
která ho v den své památky 1981
zachránila před jistou smrtí?
Ona bude v budoucnu chránit
i Církev. Ze „spojení s Kristem
a s Marií“ je třeba žít „radost
a naději, kterou všichni potře-
bujeme jak pro apoštolské dílo,
tak pro osobní život“.

A opět o šest dní později je
generální audiencie v hale, přes-
ně měsíc poté, co Benedikt XVI.
stanul v čele Církve. Po předve-
dení filmu „Karol, muž, který
se stal papežem“ poukazuje pa-
pež Benedikt na Královnu míru:
„Nechť posílí úsilí všech, kteří

se zasazují za zajištění pravého
míru na sloupech pravdy, sprave-
dlnosti a lásky.“

Po tomto prvním měsíci pon-
tifikátu bylo všem zainteresova-
ným zcela jasné: Tento papež,
nový nástupce Kristův, staví
všechny záležitosti a práce pod
zvláštní ochranu Matky Boží.

Odkazuje „všechny děti, do-
spívající a mládež, kteří v těch-
to dnech přijali první svatě příji-
mání nebo svátost biřmování“ na
Marii (22. května). Při své první
cestě mimo Řím na eucharistic-
ký kongres v Bari 29. května na-
zývá Marii „eucharistickou Že-
nou“. Naše nebeská Matka nás
má vést, abychom žili ve spole-
čenství s ukřižovaným a zmrt-
výchvstalým Kristem“.

Každých pět let putují bisku-
pové ze svých diecézí do Říma,
aby podali zprávu o stavu svěře-
ného Božího stáda (návštěvy „ad
limina Apostolorum“). 21. kvě-
tna přichází jako první skupina
biskupů z Rwandy. Papež přeje
pastýřům i stádu, aby věřícím
v této těžce zkoušené zemi stá-
le více pronikalo do srdce a do
života evangelium. Proto „svě-
řuje naději a utrpení rwand-
ského lidu přímlyvě Královny
apoštolů“.

Když 4. června slavila Církev
svátek Neposkvrněného Srdce
Panny Marie, den nato připo-
míná papež výzvu Panny Marie
Fatimské, abychom se jí zasvě-
tili. „Jako odpověď... zasvěcuje-
me jejímu Neposkvrněnému Srd-
ci... celý svět, aby zakusil milo-
srdnou Boží lásku a pravý mír!“
Pro poutníky z německé oblasti
dodává: „Následujme Marii, na-
ši duchovní Matku, s uvědomě-
lým »Ano« k Boží vůli!“

24. května promlouvá papež
při májové pobožnosti k obyva-
telům na „Campo Santo Teutoni-
co“ na téma: „Ave verum corpus
natum de Maria Virgine“. Maria
je, „jak říkají Otcové, svatou ze-
mí Izraele, ze které mohl vzejít
nový Adam... Maria je vždy Pan-
na..., protože přichází z věčnos-
ti Otce, která je pramenem vše-
ho života..., činí nás proto stále
mladými, omlazuje Církev, omla-
zuje lidstvo.“

Španělským biskupům u při-
ležitosti 150. výročí vyhlášení
dogmatu o Neposkvrněném po-
četí a jako připomínku na zasvě-
cení Španělska Neposkvrněné-
mu Srdci Panny Marie před 50
lety při národní pouti, kterou
biskupové svolali k Panně Ma-
rii do Saragozy, papež napsal 19.
května: „Ve škole Mariině se učí-
me lépe poznávat Krista. Nepo-
skvrněná Panna jako v zrcadle
odráží Otcovo milosrdenství...,
pomáhá nám jako zastánkyně
v našich nouzích a potřebách
přímlyvu u svého Syna, jak to
učinila v Káně, když mu řekla:
Nemají už víno...“

Bylo to poslední den měsíce
května, když papež zval k lurd-
ské jeskyni ve vatikánských za-
hradách: „Milí přátelé, s mod-
litbou svatého růžence jste při-
šli k lurdské jeskyni a přijali jste
pozvání Panny Marie, abyste po-
zvedli ducha k nebi. Matka Boží
nás doprovází každý den v naší
modlitbě... Jako živý svatostánek
vtěleného Slova je Maria archou
úmluvy, ve které Bůh navštívil
a vykoupil svůj lid.“

Tématem 29. června – je to
svátek knížat apoštolských sv. Pe-
tra a Pavla – je jednota Církve.
„Panna Maria kéž způsobí, aby
Petrův úřad římského biskupa
nebyl kamenem úrazu, nýbrž aby
se na něho dívali jako na oporu
na cestě k jednotě, a nechť nám
dopomůže, aby se Kristovo přá-
ní »ut omnes unum sint« co nej-
dříve naplnilo.“

Přichází 11. červenec, svátek
svatého Benedikta, patrona no-
vého papeže. V předvečer tohoto
dne řekl: „Tento světec je pro

mě obzvláště důležitý... Nejvyšší a nejdokonalejší obraz svatosti je však Matka Boží Maria, která žila v ustavičném a hlubokém společenství s Kristem. Prosíme o její přímluvu společně s přímluvou svatého Benedikta...“

Kázání o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie ve farním kostele v Castelgandolfo je mistrovské dílo mariologických myšlenek: „Jen když Bůh je veliký, je veliký také člověk. Musíme začít u Marie, abychom pochopili, že tomu tak je.“

Před dalším vrcholným bodem prvního roku pontifikátu, Světovým dnem mládeže, který se konal uprostřed měsíce srpna, se papež modlí: „Panna Maria, Matka našeho Vykupitele, jejíž nanebevzetí v srpnu slavíme, kéž bdí nade všemi, kteří se chystají k účasti na Světovém dni mládeže. Ona, která nás předchází na poutní cestě víry, ať vede mladé lidi při jejich hledání pravého dobra a pravé radosti.“

„Přišli jsme, abychom se mu poklonili.“ Pod tímto heslem se sešla mládež z celého světa v Kolíně nad Rýnem, kde je schránka Svätých Tří Králů, kteří „našli Dítě a Marii, jeho Matku“ (Mt 2,11), jak říká Písmo. Ježíše najdeme vždy tam, kde je Maria, dnes jako před 2000 lety. Ona drží Dítě lidstvu vstříc, aby se mu poklonilo. „Padli na zem a poklonili se mu“ (Mt 2,11). „Řekněme s Marií společně Ano Bohu, který se nám chce darovat,“ řekl papež mladým hned první den setkání.

V kostele sv. Pantaleona je 19. srpna setkání seminaristů. Každý ví o nedostatku kněží v západních zemích. Svätý otec připomíná všem shromážděným kandidátům kněžství tajemství jejich povolání a poslání: „Ono je ukryto v Srdeci Panny Marie, ona bdí s mateřskou láskou nad každým z vás. Obracete se často s důvěrou na Marii.“

Po biskupském synodu, jehož plody svěřil Benedikt XVI. „eucharistické Ženě Matce Boží Panně Marii“, vykonal zcela

soukromou pouť, o které média ani nereferovala.

40 km před branami Říma v Prenestinských horách blízko města Tivoli je mariánská svatyně Madonna della Mentorella, kde je uctívána Maria jako „Matka milostí“. Je to prastará svatyně, kterou nyní spravují polští resurekcionisté. Karol Wojtyla ji často navštěvoval za svých pobytů v Římě. Jen dva týdny po svém zvolení se tam vypravil vrtulníkem. Bylo tam tehdy nesmírné množství lidí. Přesně 27 let po této pouti odebral se Benedikt XVI. ve vší tichosti po stopách Jana Pavla II. do Mentorelly. Byla to jeho první zcela soukromá, osobní pouť k Matce Boží v prvním roce pontifikátu.

O svátku Neposkvrněného Početí připomněl Benedikt XVI. ukončení koncilu před 40 lety a vzpomněl na Pavla VI., který udělil Panně Marii titul Matka Církve. V poslední den roku 2005 papež řekl: „Matka je ta, která daruje život..., ale také pomáhá a učí žít... Prosme Pannu Marii o její přímluvu. Její mateřská ochrana kéž nás provází dnes a vždy, aby nás jednou Kristus přijal do své slávy ve společenství všech svätých.“

Při své návštěvě Polska šel Benedikt XVI. po stopách svého předchůdce také do svatyně Černé Madony do Čenstochové. A v září při návštěvě své vlasti zavítá na poutní místo Altötting.

Ve své první encyklice *Deus Caritas est* píše:

„Svatá Maria, Matko Boží, ty jsi darovala světu pravé světlo, Ježíše, svého Syna – Syna Božího. Ty jsi plně odpověděla na Boží volání a tak ses stala pramenem dobra, které z něho proudí.“

Ukaž nám Ježíše. Ved' nás k němu, nauč nás poznávat ho a milovat, abychom i my jako opravdu milující byli pramenem živé vody uprostřed žizničního světa.“

Z Maria heute 6/2006 přeložil -ls-

Přivedla mě z bludu k pravdě

Kolik je na světě duší, tolik je různých způsobů obrácení. Případ Bruna Cornacchioho, muže, který nenáviděl Církev a papeže, přenechal Ježíš své Matce. Ona měla přivést násilníka a vůdce komunistické strany a současně fanatického hlasatele adventistů zpět do lůna Církve. V průběhu desetiletí vyprávěl Bruno více než stokrát o svém obrácení. Kamkoliv ho biskupové pozvali, přišel a pokorně vydal své svědectví, ať už v Jeruzalémě, v Kanadě, v Libanonu, či v Austrálii nebo v Africe či před švýcarskými protestanty. Dokonce v provincii Emilia Romana, v italském „malém Rusku“, po čtyřiceti jeho přednáškách vystoupilo 600 komunistů z IKS.

Na schodech Lateránu

Když se Bruno narodil v chudinské čtvrti Říma ve stáji, vládlo v domě Cornacchiolů pramálo radosti. Později o tom řekl: *Moji rodiče byli negramotní, můj otec byl téměř stále ve vězení. Oba rodiče kleli, pili a zanedbávali pět svých dětí. Bosí a špinaví jsme byli nuceni žebrať. Moje mládí spočívalo v krádežích a v touze udělat někomu něco zlého. Byli dokonce lidé, kteří nás podpláceli, abychom kleli.*

Výprasky byly na denním pořádku, proto Bruno raději spával na schodech před Lateránskou bazilikou. Jednoho dne pozvala věřící žena Maria Fresetti 14letého Bruna, aby s ní zašel do baziliky. Přitom se ho ptala, zda už přijal první sväté přijímání a biřmování. Když pak spolu jedli pizzu, Bruno, v těchto věcech zcela neznalý, řekl: *Máma nám někdy uvaří makarony i fazole, ale přijímání a biřmovku nám ještě nikdy neuvařila. A co je to zdrávasmaria a otčenáš? Po čtyřiceti dnech rychlé přípravy přijal Bruno svätosti. Plný úžasu běžel domů s růžencem v ruce, aby matku poprosil o odpuštění za všechno zlé, a především, že ji kousl do ruky a házel po ní kamením. Jaká biřmovka, co za přijímání, jaké odpuštění? obořila se na něho a nohou ho srazila ze schodů. Od té doby se stalo heslem zraněného chlapce: *Nic jiného než pryč z domu!**

Protloukal se bez práce a bez vzdělání, aby nakonec po třech

letech vojenské služby vstoupil do komunistické strany. Po tomto období se jako 23letý v roce 1936 oženil s katoličkou Jolandou Lo Gatto, ale pod podmínkou: *Jen v sakristii a farář ať nemluví nic o zpovědi, přijímání nebo mši!* Mladý pár žil uboze v jednom baráku a koncem téhož roku se Bruno vydal na cestu, aby si jako dobrovolník vydělal peníze ve španělské občanské válce.

Ve španělské občanské válce neváhal Bruno páchat svätokrádeže, ničil kostely a tloukl řeholnice. Zavraždil několik kněží a jednoho biskupa. Když jednoho kněze zardousil, dostal strach z podobné smrti, který ho provázal po celý život. Jako 87letý skutečně zemřel udušením. Bylo to ve sväté Božského Srdce v roce 2001.

Ve Španělsku uzavřel přátelství s jedním německým protestantem, který stále nosil pod paží bibli a krásnými slovy vyprávěl o Ježíši Kristu. Jednoho dne, když stáli před kostelem Panny Marie de Pilar v Saragoze, objevil se v Brunovi paprsek víry a navrhl: *Pojďme do kostela, vyzpovědejme se a přistupme k svätému přijímání, protože jsme to už dávno neudělali!* Tu ukázal falešný prorok svoji pravou tvář: *Ty chceš jít do synagogy satana, do toho loutkového divadla, kde vládnou kněží? Zpověď si vymysleli a v kousku chleba není Ježíš přítomen.*

Bruno nevěděl, co mu má odpovédět. *Popletl mi hlavu a úplně mě těmi novými „pravdami“ zmátl.*

Nakonec jsme mu dal zapravdu a rozhodl jsem se: V Římě udělám pořádnou propagandu proti kněžím! Nato se ateista začal rouhat proti Panně Marii a podněcoval Bruna především k nenávisti proti papeži, který platí revoluci a válku a chce útisk lidu.

Semenem nenávisti vniklo do Brunova srdce tak hluboko, že si v roce 1938 koupil v Toledu dýku a do její rukojeti vyryl: *Morte al papa! - Smrt papeží! A zapřísáhl se: Jakmile najdu v Římě vhodnou příležitost, zavraždím papeže!*

Smrt papeži

Po návratu ze Španělska ho doma čekala žena Jolanda a jeho malá dceruška Isola. Vyděšené manželce ihned vysvětlil: *Musíme zachránit lidstvo, zničit kněze, katolickou církev a papeže.*

Přidal se k sektě adventistů, která spolupracovala s komunisty v boji proti Církvi. *Přetáhnout ženu na svou stranu mi dalo mnoho práce. Abych ji přesvědčil, každý den jsem ji bil a týral, dostala mnoho ran a pěstí jsem jí roztrhl rty.*

Nakonec souhlasila pod podmínkou, že s ní Bruno nejdříve vykoná pobožnost devíti prvních pátků k Božskému Srdci Ježíšovu. V případě, že i pak bude chtít k adventistům, i ona povolí. Po uplynutí devíti měsíců se u něho nic nezměnilo, a tak se i ona s nechtutí přidala k adventistům. Bruno bezohledně odstranil z bytu všechny náboženské předměty a spálil je: růženec, modlitební knihy a obrazy.

Nebyl jsem ještě spokojený, protože na zdi visel obraz Panny Marie Růžencové z Pompejí. „Ten musí zmizet,“ řekl jsem Jolandě. Ale ona namítala: „Před tímto obrazem jsem se mnoho modlila s naším dítětem, aby ses vrátil ze Španělska zdravý.“ Ale já jsem ho rozdupal a třísky hodil do ohně. Nakonec jsem vzal kříž, který visel nad naším lůžkem a na který jsem se nemohl dívat, zlomil jsem ho přes koleno a hodil do odpadků.

Jako revizor jízdenek v tramvaji dělal mezi svými kolegy fanatickou propagandu proti papeži a opakovaně psal na tramvaje a autobusy nápisy: *Smrt papeží! Jako pohlavár komunistické strany a vedoucí adventistické mládeže se stal zkušeným štvavým řečníkem.*

Ani doma se nezdržel od své agitace. *Mezitím se nám narodily tři děti. Učil jsem je plivat na kněze a vysmívat se Eucharistii, Panně Marii a papeži. Myslím, že tehdy měl ze mne strach i ďábel, protože jsem byl horší než on.*

Bella Signora

12. dubna 1947 v sobotu před nedělí Božího milosrdenství šel Bruno se svými třemi dětmi Isolou (10), Karlem (7) a Gianfrankem (4) ke Třem studničkám (Tre fontane), místu, kde kdysi za císaře Nerona zemřel mučednickou smrtí svatý Pavel a za Diokleciána celá římská legie. Tam si Bruno naproti klášteru trapistů hledal nějaké klidné místo. Bylo to na kopci v eukalyptovém háji nedaleko jeskyně,

Jolanda Cornacchiolová

kteřou často vyhledávaly zamilované páry. Co se pak stalo, opsal sám nesčíslněkrát:

Všichni čtyři jsme ze zvědavosti vstoupili do jeskyně, abychom se podívali, co je uvnitř. Kvůli nepřijemnému zápachu jsme rychle vyšli ven. Co tu bylo špíny! Bylo to místo hříchů.

Bruno nechal děti, aby si hrály s míčem, a ponořil se do přípravy své nové přednášky. V této

přednášce jsem chtěl všem dokázat, že Maria nebyla ani pannou, ani neposkrvněnou a ani nebyla vzata do nebe. Psaní mě namáhalo a děti, které ztratily míč, mě znervózňovaly a velice rozčilovaly.

Bruno Cornacchiola

Nakonec šel Bruno s Karlem z kopce dolů. Šli hledat míč. Ale když se vrátili zpět, nechtěl věřit svým očím. Nejmladší chlapec klečel nehybně před jeskyní a ustavičně opakoval: *Bella Signora! Krásná Paní!* Isola běhala kolem a nakonec řekla: *Podívám se, možná, že někdo je v jeskyni. Nic nenašla, ale najednou si klekla vedle svého bratra a také opakovala: Bella Signora!*

Nakonec k nim přiklekl i Karel, složil ruce, nepřetržitě se díval do jeskyně a všichni tři opakovali: *Bella Signora!* Bruno se rozhněval a přišel k nim. *„To už je příliš,“ řekl jsem a chtěl jsem Karla zvednout a kopnout. Ale byl příliš těžký. Zmocnil se mě strach a chtěl jsem zvednout Isolu. Nešlo to, byla těžká jako cent. Šel jsem k nejmladšímu a pokoušel jsem se zvednout jeho. Nešlo to. Začal jsem plakat. Kdo tu učaroval mým dětem? Křičel jsem do jeskyně: „Kdo jsi? Jsi-li kněz, vyjdi ven!“*

Pokoušel jsem se pohnout děti laskavými slovy, ale byly jako zkamenné. Začal jsem hlasitě křičet: „Pomoc, pomozte mi!“ Nic. Plný hrůzy jsem se postavil za ně a díval jsem se do jeskyně. S poslední nadějí jsem zvedl oči k nebi a zvolal: „Můj Bože, zachraň nás!“

Sotva jsem to vyslovil, cítil jsem, jako by někdo odňal pásku z mých očí a z jeskyně vyšlo nádherné světlo, stále jasnější a krásnější. Jeskyně zmizela. Necítil jsem už vůbec svoje tělo a náhle do mne vstoupila hluboká radost. Uprostřed nádherného světla skutečně stála bella Signora. Byla bosá, oblečená do zářivě bílého šatu, přepásaná růžovou šerpou a přes bedra měla dlouhý, k zemi sahající zelený plášť. V levé ruce držela šedivou knihu, kterou pravou rukou tiskla k sobě.

Svatá Panna stanula přede mnou a já jsem byl rázem na kolenu se složenými rukama. Paní levou rukou ukázala na něco u svých nohou. Byla to černé sukno a při něm zlomený kříž, ten kříž, který jsem doma zlámal. Potom se ke mně sklonila a začala rozmlouvat.

Pronásledoval jsi mě. Teď je tomu konec!

„Jsem ta, která přebývá v Největější Trojici. Jsem Panna zjevení. Pronásledoval jsi mě. Teď je tomu konec. Vstup do svatého stáda, do nebeského sídla na zemi. Boží příslib je a zůstane nezměnný: devět prvních pátků, které jsi vykonal, laskavě donucený svou ženou, tě zachránilo.“

Při tomto poselství ukázala Panna Maria náhle nalevo na černé sukno – talár a zvedla zlomený kříž: *„Toto je znamení, že Církev bude trpět, bude pronásledovaná a rozštěpená.“* Panna Maria povzbudila Bruna, aby se denně modlil růženec zvláště na tři úmysly: za obrácení hříšníků, za nevěřící a za jednotu křesťanů. A dala krásný příslib: *„Ty nejtvrdší obrátím prostřednictvím zázraků, které skutečným s touto zemí hříchů.“*

Jako potvrzení dogmatu o nanebevzetí, které mělo být vyhlášeno až o tři roky později, krásná paní řekla: *„Moje tělo se nemohlo rozložit a není v rozkladu. Můj Syn a andělé přišli, aby mě přivítali při příchodu domů.“*

Ohned nato žádala od vizionáře velkou obět k jeho vnitř-

nímu očistění: *Jakmile potkáš v kostele nebo na ulici kněze, obrať se na něho s těmito slovy: „Pater, musím s vámi mluvit!“ Když ti odpoví: „Ave Maria, můj synu, co chceš?“, tehdy ho popros, aby tě vyslechl. Řekneš mu, co ti vnučce tvoje srdce. Poslechni ho, protože on tě odkáže na jiného kněze těmito slovy: „To je ten správný pro tvůj případ.“*

Pak mu odevzdala osobní poselství pro papeže Pia XII. Svůj příchod ukončila slovy: *„Dříve než odejdu, říkám ti: Zjevení je Boží slovo. Toto zjevení hovoří o mně. Proto jsem si dala tento titul: Panna zjevení.“*

Potom se obrátila a pomalu zmizela.

Nádherná líbezná vůně

Isola si vzpomíná: *Otec byl celý bledý, když Panna Maria odešla, a my jsme se ho ptali: „Co ti říkala?“ Bruno neodpověděl, ale zeptal se svých dětí, co viděly. Bylo to přesně totéž, ale děti viděly jen pohyby rtů, ale nic neslyšely. Proto si ten nejmenší myslel, že měla sešit s domácími úkoly a žvýkačku. Bruno se posadil a napsal, co mu Panna Maria říkala. Vzpomněl si úplně na všechno.*

Před odchodem ještě vyčistili jeskyni a Bruno překvapeně konstatoval: *Jaká je tu vůně! Celá jeskyně! Stěny, zem, všude vůně.*

Byla to směs hřebíčku, vanilky, lilí, růží a fialek. Nebeská vůně, kterou ucítit na omilostněném místě brzy stovky poutníků. *Rozplakal jsem se a děti nadšeně volaly: „Viděli jsme krásnou Paní!“ Tu se Bruno svým dětem přiznal: „Podívejte se, otec vám vždy říkal, že Ježíš v katolickém kostele není, že je to klam, vynález kněží. Teď vám ukážu, kde přebývá.“ S těmito slovy je zavedl od Tří studniček do trapistického opatství.*

Poprvé tam spolu vstoupili do kostela a potichu poklekli. Jejich otec s pokorou přiznal: *„Děti, ta krásná paní v jeskyni řekla, že Ježíš je zde. A já cítím, že vám mám říct: Tam, kde hoří červe-*

né světýlko, tam je Ježíš skutečně přítomen.“ „Ale tatínku, ty jsi nás vždy učil, že tu není.“ „Ano, učil jsem vás to, ale Ježíš je skutečně v tom malém domečku.“

Děti Karel, Isola, Gianfranko

„V tom případě bychom se měli modlit,“ navrhla Isola. Protože si Bruno už nepamatoval žádnou modlitbu, Isola velmi zvolna předříkávala Zdravas Maria, modlitbu, kterou se od maminky tajně naučila.

Její otec přitom plakal dojetím a spolu s oběma chlapci opakoval modlitbu po ní. *Bylo to poprvé, co jsem se se svými dětmi modlil Zdravas Maria.*

Odpusť mi!

Matka Jolanda ihned vycítila, že se s jejími drahými něco stalo, a uložila děti ihned do postele. Potom chytil Bruno svou ženu za ruku a odvedl ji do kuchyně. Později o těchto neobvyklých minutách řekl: *Já, který jsem byl vždy hrubý a v napětí, po-*

kusil jsem se být v tomto okamžiku tak klidný, jak jen mohu. Tak často jsem svoji ženu bil a podváděl. Dokonce i tu noc předtím, 11. dubna, jsem nespál doma, ale u své přítelkyně. Nyní jsem si před manželkou klekl: „Cože, ty si přede mnou klekáš?“ divila se Jolanda. „Jindy jsem já klečela před tebou a prosila tě, abys mě přestal bít. Prosila jsem o odpuštění za věci, které jsem nikdy neudělala.“ Tu jsem jí řekl: „Viděli jsme Pannu Marii a teď tě prosím za odpuštění všeho zlého, které jsem ti způsobil, za všechny fyzické bolesti. Prosím tě, odpusť mi všechny zlé věci, které jsem tě učil – proti Eucharistii, proti Panně Marii, proti papeži, kněžím a svátostem. Nevím, co se se mnou stalo. Jsem celý změněný.“

Isola, která všechno tajně pozorovala, viděla své rodiče, jak si spolu klekli a modlili se růžencem. Poprvé!

Ave Maria, můj synu!

Bruno okamžitě splnil přání Panny Marie, které ho stálo velmi mnoho. *Denně jsem vycházel do ulic hledat onoho kněze. Na ulici, v kostelích, při kontrole cestovních lístků, všude jsem oslovoval kněze: „Pater, mohu s vámi mluvit?“ Ale nikdo z nich neodpověděl: „Ave Maria, můj synu!“*

Ani si neumíme představit, jaké pokoreni to znamenalo pro bývalého nenávislného vraha kněží při tak velkém počtu kleriků, kteří se pohybují v Římě. *Považovali mě za blázna a byl jsem všem pro smích. Moji kolegové se mi vysmívali, protože jsem už ne-*

nadával na papeže, a adventisté mi vyhrožovali.

16 dní neúspěšného hledání. *A co když jsem se zmylil? Bruno nemohl jist ani spát. Z vnitřního rozrušení několikrát vyplival krev a ze strachu, že je to všechno klam, se málem vrhl pod tramvaj.*

Předtím, než udělal pokus ve své vlastní farnosti, kde ho pokládali za nepřítele číslo 1, řekl: *„Jolando, jestliže nenajdu kněze a ty mě uvidíš přijít domů s dýkou, buď si jistá, že zabiji tebe, děti i sebe, protože já už tak dá-*

Panna zjevení u Tří studniček

le nemohu žít.“ Bruno uviděl ve farním kostel kněze, potáhl ho za kleriku a řekl mu: „Pater, musím s vámi mluvit. Jsem protestant a chci se stát katolíkem.“

Kněz se pomalu otočil a řekl mu: *„Ave Maria, můj synu!“* Potom ho zavedl k Donu Gilbertu Carnielovi přesně těmi slovy, která mu řekla Panna Maria. *„Jdi k němu, ten je vhodný na tvůj případ.“ Šel jsem do sakristie a klekl jsem si před tímto knězem, kterého jsem před rokem brutálně vyhodil, když k nám přinesl velikonoční požehnání. Všechno jsem mu vyprávěl.*

V Brunově duši zavládl hluboký pokoj. *Po důkladné přípravě jsem se i se svou ženou 7. května*

Papež Pius XII. posvětil Na náměstí sv. Petra 5. října 1947 sochu Panny zjevení v životní velikosti. V slavnostním průvodu ji pak dopravili ke Třem studničkám.

u toho kněze vyzpovídal a složili jsme přísahu, že se zřikáme všech bludů. Když jsme 8. května podepsali formulář přísahy, byl velký svátek. Konečně jsme se mohli vrátit do Kristova stáda, já, moje žena i děti. Isola přijala svátost biřmování, protože byla pokřtěna, když jsem byl ve Španělsku. I Karla dala žena tajně pokřtít, ale Gianfranko přijal křest teprve nyní. Vstoupila k nám radost, po které jsem toužil.

Luigina Sinapiová

Luigina Sinapiová (1916–1978), duchovní dcera otce Pia, byla už v mladém věku mysticky omilostněná. V roce 1937, deset let před zjevením Panny Marie Brunovi, se jako 21letá katecheta procházela u Tří studniček. Přišla k jeskyni a náhle uviděla usmávající se Pannu Marii, která jí slíbila: „Vrátím se sem a posloužím si jedním mužem, který dnes bojuje proti Církvi a chce zabít papeže. Nyní jdi do baziliky sv. Petra. Tam potkáš ženu, která tě zavede ke svému bratru kardinálovi. Jemu odevzdej mé poselství. Brzy se stane papežem.“

Luigina udělala, jak jí Panna Maria uložila. U svatého Petra našla Marcesu Pacelli, která ji zavedla ke svému bratru Evženu Pacellimu. Tomu se svěčila se vším, co jí Panna Maria uložila. Po dvou letech se kardinál Pacelli stal papežem Piem XII.

Protože věděl o zjevení Brunovi už deset let předem, ihned uvěřil, že se tam Panna Maria zjevila. Není proto divu, že Vatikán uznal toto zjevení tak rychle a povolil účtu k „Panně zjevení“.

Na místě zjevení se událo mnoho zázraků a během II. vatikánského koncilu navštívilo

toto místo mnoho církevních hodnostářů.

9. prosince 1949 se vizionář Bruno osobně setkal s Piem XII. v jeho soukromé kapli. Bruno Cornacchiola se slzami v očích poklekl před Svatým

Luigina Sinapiová

otcem: „Zde je dýka, kterou jsem vás chtěl zabít. Prosím vás o odpuštění!“ Pius XII. ho s úsměvem objal: „Můj synu, tím bys jen daroval Církvi nového mučedníka a Kristovi vítězství lásky. Můj synu, nejlepší odpuštění je lítost.“

Pak odevzdal Bruno papeži poselství, které se týkalo jeho osoby. Později vyšlo najevo, že Pius XII. nejednou telefonoval Cornacchiolovi nebo ho dal k sobě zavolat, když potřeboval radu. Když starý prorok Říma už nemohl vycházet pro nemoc z domu, přicházeli za ním mnozí kněží, biskupové i kardinálové a v roce 1998 i italský prezident Oscar Salfaro.

Pramen:

Leo Maria Ort OFM Cap., *Cornacchiola bekennt*, Řezno 1956.

Z *Vítězstvo srdce 50/2006*
přeložil -lš-

Brána k svaté Rusi

Se svými 13 miliony obyvatel patří dnes Moskva k největším městům světa a navenek se prezentuje jako jeden z nejmmodernějších a nejdrazších turistických rájů. Chceme vám však dát nahlédnout za klamnou kulisu světového velkoměsta, kde se odehrává naše každodenní misie, kde žije stále široká vrstva obyvatel v staré pochmurné Moskvě a kde můžeme den co den potkávat nesčíslné množství chudých, opuštěných, starých, nemocných, závislých a hledajících lidí. 350 bezdomovců, kteří zde umrzli minulou zimu, mluví samo za sebe.

Ihned po otevření Východu jsme my misionářky Rodiny Neposkvrněné v roce 1991 pomáhaly v Moskvě a staly jsme se svědky znepokojujících dnů puče. Mezitím od roku 1993 jsme zde již natrvalo, tedy už 13 let.

V naší mezinárodní misijní stanici žijí toho času sestra Rita (Švýcarsko), sestra Ulrika (Kazachstán), sestra Madeleine (Kazachstán) a sestra Veronika (Slovensko). Komunikujeme mezi sebou rusky a máme rozmanité pole působnosti.

Chceme být např. „Betánii“, pohostinnou mezistanicí pro cestující misionáře a řeholníky různých společností a vyznání. Znamená to celé hodiny organizovat jejich další cestu, trpělivě čekat na udělení víza, vyzvednout někoho na nádraží. Jsou to pro nás často příležitosti s velkým „P“. Nedá se popsat, kolik duchovní jednoty a krásných přátelství od Ukrajiny až po Vladivostok vzniklo skrze tuto službu lásky dokonce i s pravoslavnými! Často cestujeme městem na své „samostat-

né“ misii. Každá z nás zde má „své lidi“, o které se stará. Člověk by vlastně musel mít tisíc

Adoptovaná Světlana Marie

rukou a nohou a tisíc srdcí na milování při tak velkém počtu duchovní a materiální nouze. Toužebně nás např. vyčkává devítiletá mentálně i tělesně postižená Marie. Má dětskou obrnu a jako by zázrakem přežila v zimě v roce 2000 pád z balkonu ve třetím poschodí. Utrpěla přitom zlomeniny žeber a všech končetin. Kvůli drahým operacím se rodina zadlužila. Aby Marie nezůstala negramotná, umožňujeme jí už tři roky navštěvovat pomocnou školu.

Sergej a jeho manželka Luba (zprava)

MODLÍ SE JEN V NOUZI

Podle reprezentativního průzkumu Ústavu pro veřejné mínění v Norimberku obrací se asi 40% Němců na Boha v případě nouze a tísně. U žen je to téměř polovina populace (48,7%). U mužů je podíl nižší, pouze 31,5%. Pravidelně a bez ohledu na osobní situaci se na Boha obrací jen každá třetí žena (31,5%) a jen každý pátý muž (21,3%).

ZBOURANÝ KATOLICKÝ KOSTEL

1. září se 500 čínských úředníků a policistů účastnilo zbourání nového katolického kostela, který si bez souhlasu úřadů postavila v červenci „podzemní“ katolická církev. Byli při tom zraněni dva katolíci, kteří se snažili zkázu kostela zabránit. Místní katolíci, převážně rybáři, si celá léta za vlastního odříkání shromažďovali prostředky na tuto stavbu.

Pro velmi nadanou Dárii (16 let), která trpí těžkou srdeční vadou a žije se svými dvěma sourozenci zcela bez prostředků v napjatých rodinných poměrech, se nám podařilo díky dobrodincům zajistit finanční pomoc, kterou dostává již dva roky. Může tak absolvovat přípravný kurz na střední technickou školu. Jinak by neměla šanci ani budoucnost.

Ve městě se staráme o staré, opuštěné lidi, jako např. o babičku Anitu (74), kterou často zavezeme domů po nedělní mši svaté. Tato upracovaná stařenka se narodila v pracovním táboře a žije v jediné velice ubohé místnosti. Aspoň nám může ze srdce povyprávět o svých starostech, trápeních a malých radostech. Nikoho kromě nás nemá!

Zvláštní radostí je pro nás apoštolát mezi mládeží. Jednou měsíčně přichází 10–15 mladých k nám domů na duchovní obnovu. Pro více osob nemáme mís-

Marie, která trpí dětskou obrnou, měla velkou radost, když se mohla projet na oslíkovi.

to. Nově obrácení, zvědaví žáci, hledající studentky, nejednou i nevěřící mají velký duchovní hlad. Společnou modlitbou a duchovní přednáškou se snažíme uvést tyto mladé lidi ještě hlouběji do pravd katolické víry. Jedna z nich, Olga, se v září 2005 po třech letech hledání stala katoličkou.

Přitom je pochopitelně důležitá i příjemná posezení. K „misi mládeže“ patří každý měsíc také duchovní den, který poskytujeme deseti mladým mužům

ve Večeřadle, společenství bývalých drogově závislých. V upřímné snaze kráčet spolu s Bohem čekají na duchovní přednášku a adoraci. Naše vzájemné přátelství je pro nás všechny velice obohacující.

V srpnu minulého roku jsme zorganizovaly spolu s P. Sergejem z Vladimiru letní tábor s každodenní mší svatou, modlitbou, přednáškami a samozřejmě s mnoha hrami a večerním táborákem. Pro mnoho mladých lidí to byly první prázdniny, které strávili s Bohem. Tyto dny se jim velice líbily, takže deset z nich chtělo bezpodmínečně zůstat i na dětském táboře, který vzápětí následoval.

Velmi dojímavé bylo závěrečné divadelní představení o „ztraceném synu“. Jevišťem byla dědina a okolí, ve které jsme všichni kráčeli namáhavou cestou ztraceného syna. Ztracený syn našel svou rodinu v rozpadlém bývalém pravoslavném kostele v Jaropolze, kde jsme se pak společně pomodlili zasvěcení Panně Marii.

Zvláště velký účinek mělo toto zasvěcení na Fedora Levického (20) z Vladimiru, který hrál dobrého anděla. Na tábor přišel oblečený v černém oděvu s kovovými řetězy. Temná postava, člen heavy-metalové skupiny, jejíž protivníci ho

před rokem málem ubili k smrti. Už tehdy pomýšlel na to, že skupinu opustí, ale chyběla mu k tomu síla.

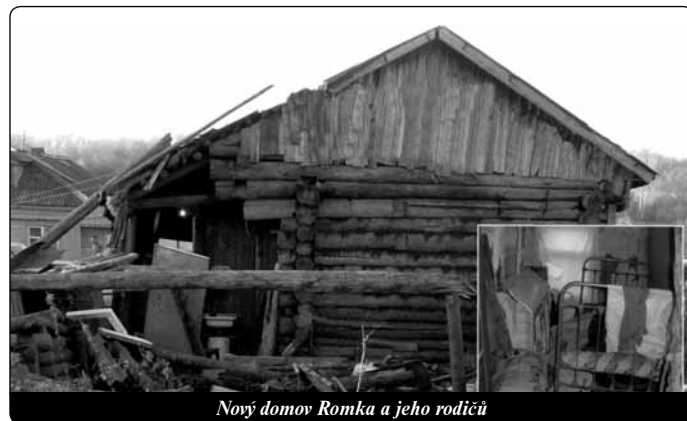
V táboře se tak otevřel Boží milosti, že nám po měsíci ře-

Romko s P. Sergejem

kl: *Zasvěcení mi dalo sílu opustit konečně heavy-metalovou scénu. Zašel jsem tam ještě naposled, a i když nejsem nejodvážnější, vydal jsem svědectví o Ježíši Kristu a o víře. Všichni se mi vysmáli, ale já jsem pochopil: Zasvěcení a Panna Maria mě chránila už tehdy, když jsem byl téměř mrtvý.*

Po letním táboře našlo několik mladých své povolání. Minulý rok odešla dvě děvčata do noviciátu k „sestrám z Betánie“ do Polska a na podzim 2005 byli přijati dva mladí hoši do postulantů, jeden k františkánům a druhý k salesiánům. To jsou naše rado-

Nový domov Romka a jeho rodičů

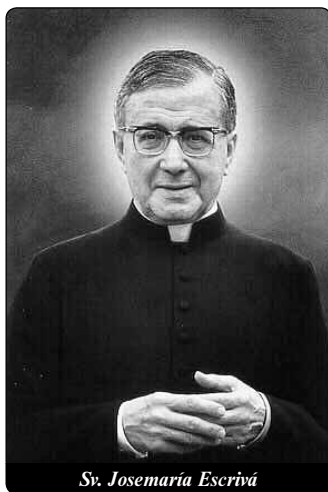
sti. Některé z našich dětí z úplně nevěřícího prostředí se nyní připravují na křest a první sváté přijímání. Je mezi nimi Diana (12), její bratr Arturas (13) a bratranec Oleg (14).

Je tu ještě jiných 15 rodin, kterým pomáháme nejprve duchovně, ale pokud je to možné, také materiálně. Většinu z nich trápí nejen problémy vzájemných vztahů a duševní nouze, ale žijí dokonce pod hranicí existenčního minima. Když k nám pozveme dvě nebo tři rodiny, otevřeně naslouchají a učí se především modlit a důvěřovat v Boha i uprostřed své nouze. Každá rodina má svůj vlastní příběh. Např. zametač ulic Volodja si se svou ženou Světlanou ze soucitu adoptovali ke svým třem dětem ještě čtvrté. Manželé si přinesli z nemocnice téměř umírající Světlanu Marii a přijali ji, i když sami nevěděli, co dát na stůl.

Jiná rodina, o kterou se staráme a jejíž osud nám leží na srdci, žije mimo Moskvu. Je to Sergej, jeho žena Luba a čtrnáctiletý adoptovaný syn Romka, jehož rodiče byli těžcí alkoholici. Mimochodem, Romka je od letního tábora nejvěrnějším ministrantem a svědomitě se připravuje na přijetí křtu. Tito tři bydleli v ubytovně, kde se hodně pije a nadává. Bydleli ve velmi malé místnosti, kde byla jen jedna postel, takže Romka spával na stole. Panovaly tu katastrofální poměry! Čas od času jsme jim mohli finančně přispět, což se hluboce dotklo i nevěřícího Sergeje. Před nedávnem nám řekl. *Vlastně je to Bůh kdo mě obdarovává. Jak to, že mě miluje? Vždyť ho vůbec neznám a nestarám se o něho!* Na podzim 2005 nám hrdě ukázali svůj vlastní „dům“, který si koupili za vypůjčené peníze. *Když jsme viděly tu chatrč, vypadající na spadnutí, zděšeně jsme si pomyslely: Jak chudobný musí být člověk, když se dokáže radovat z takového „domu“!*

Z Vítězstvo srdca 50/2006
přeložil -lš-

Nikdy nebudu šetřit námahy a budu opakovat tuto nauku Pisma svatého: Svět není zlý, protože vyšel z rukou Božích. Je to Boží dílo, Bůh se na ně podíval a viděl, že je dobré. Jsme to my lidé s našimi hříchy a nevěrnostmi, kdo udělali svět škaredým a odporným. Nepochybuje o tom: Pro vás, muži a ženy světa, je útěk před počestnou skutečností všedního života v rozporu s Boží vůlí.

Sv. Josemaría Escrivá

Uvědomte si v této hodině zcela jasně, že Bůh vás volá, abyste mu sloužili právě v materiálních a světských úkolech. V laboratoři, na operačním sále v nemocnici, v kasárnách, na katedře univerzity, v továrně, v dílně, na poli, v domácnosti, na celém tom nekonečném poli lidské práce čeká na vás Bůh den co den. Každá taková docela všední situace skrývá v sobě něco svatého, něco božského a je vašim úkolem, abyste to odkryli. Studentům a dělníkům, kteří se kolem mne v třicátých letech shromáždili, jsem se snažil říkat, že se musí naučit duchovní život materializovat. Chtěl jsem tím tehdy jako dnes zabránit častému pokušení vést dvojaký život: na jedné straně vnitřní život ve styku s Bohem a na druhé straně pečlivě od toho oddělený život rodinný, profesionální a společenský, život plný pozemských maličkostí. Ne! Dvojitý život být nesmí! Chceme-li být křesťany, nesmíme se dopouš-

Co znamená být křesťanským laikem?

Výtahy z homilie „Milovat vášnivě svět“

tět tohoto způsobu rozdvojení vědomí, protože existuje jen jeden život, který se skládá z duše a těla, a tento jediný život musí být posvěcen na těle i na duši a naplněn Bohem, neviditelným Bohem, kterého potkáváme ve zcela viditelných a materiálních věcech.

Žádná jiná cesta není. Bud' se naučíme objevovat Pána v našem všedním životě, nebo ho nikdy nenajdeme.

Všední den místo falešného idealismu

Ujišťuji vás, když křesťan vykonává ty nejnevýznamnější maličkosti všedního dne s láskou, pak naplňuje tyto maličkosti Boží velikostí. To je důvod, proč stále znovu a znovu zdůrazňuji, že křesťanskost povolání spočívá v tom, když z prózy všedního dne uděláme epickou báseň. Zdá se, jako by se na obzoru spojovalo nebe se zemí; ale ve vašem srdci musí tvořit jedno, když prožíváte svatě svůj všední den.

Žít svatě svůj všední den: těmito slovy mám na mysli celou šíři vašeho křesťanského tvoření. Zanechte falešného idealismu, snů a fantazírování, dejte stranou všechno, co nazývám plechovou mystikou: kdybych byl zůstal svobodný, kdybych si byl vybral jiné

povolání, kdybych tak měl lepší zdraví, kdybych byl ještě mladší, kdybych už byl starší...! Držte se prostě té zcela materiální a bezprostřední skutečnosti, protože tam je Pán: Podívejte se na moje ruce a nohy, jsem to já, říká Ježíš po svém zmrtvýchvstání. Dotýkejte se mě a přesvědčete se. Duch nemá tělo a nohy, jak to vidíte u mne.

Kolik oblastí vašeho života tato pravda projasní! Pomyslete např. na své chování jako členové lidské společnosti. Kdo je přesvědčen o tom, že svět – a nikoliv jen Boží dům – je místem setkávání s Kristem, ten tento svět opravdu miluje; usiluje o dobré vědecké a profesionální vzdělání, vytváří si v plné svobodě své mínění o problémech, se kterými se setkává, a přijímá odpovídající osobní rozhodnutí. Jako křesťan dává svým rozhodnutím předcházet osobní uvědomění, ve kterém pokorně usiluje o to, aby poznával Boží vůli v malých i velkých událostech svého života.

Žádný klerikalismus

Křesťana ovšem nikdy nenapadne, aby věřil nebo dokonce říkal, že z Božího domu sestupuje do světa, aby tam reprezentoval Církev, nebo že jeho názory jsou jediné katolické řešení pro dané

problémy. Něco takového se nesmí stát! To by byl klerikalismus, oficiální katolicismus nebo jak už to chcete nazvat. V každém případě by byla znásilňována přirozenost věcí. Vaším úkolem je, abyste všude šířili správnou mentalitu laiků, ze které vyplývají tři požadavky:

- Musíme být vždy schopni převzít vlastní odpovědnost.
- Musíme být dostatečně křesťany, abychom respektovali i ty bratry ve víře, kteří zastávají jiný názor v otázkách, připouštějících svobodné mínění.
- A musíme být dostatečně katoličtí, abychom Církev nezneužívali k vlastním cílům a nezatahovali ji do čistě lidských skupinových zájmů.

Rozumí se samo sebou, že takové představy se nedají uskutečnit ve svatě prožívaném všedním dnu, když člověk nepoživá plné svobody, která podle církevní nauky přísluší člověku na základě jeho důstojnosti jakožto obrazu Božimu.

Když už mluvím o svobodě, osobní svobodou rozumím přirozeně vždy svobodu, která si je vědoma odpovědnosti. Ta má podstatný význam pro křesťanský život.

Chápejte tedy moje slova jako to, čím jsou: jako výzvu, abyste vykonávali svá práva každodenně, nikoliv jen v nouzové situaci, plnili své povinnosti v politice, v hospodářství, na univerzitách a v povolání a odvážně přijímali rozhodnutí stejně jako břímě své příslušné autonomie. Křesťanská laická mentalita vás uzpůsobí k tomu, abyste se vystříhali každé formy nesnášenlivosti a fanatismu; nebo vyjádřeno pozitivně: pomůže vám, abyste žili v míru se svými spoluobčany a podporovali mírové soužití v různých oblastech společnosti.

Podle Komma 35/2006

Papež Benedikt XVI. uctívá Svatou Třář v Manoppellu (viz. Světlo č. 33 a 34/2006)

Nemusí nám to znít sympaticky, když nám někdo připomene, co si Kant myslel o černoších: „Všichni negři smrdí,“ zatímco Voltaire byl přesvědčen, že Afričanky souloží se šimpanzi a rodí sterilní obludy, a že se ještě „dnes v Kalábrii zabíjejí některé zrůdy, které tu ženy takto plodí“. Podle osvícenců v teplých krajinách si zotročují samice od opic. Voltaire tvrdil, že černošky a černoši, kteří byli pochytní a dopraveni do chladných krajin, i zde plodí zvířata stejného druhu a že mulati jsou zvrhlá rasa. Jeho britský kolega David Hume byl přesvědčen, že „černoši a všichni lidé jiné barvy pleti jsou od přirozenosti nižší rasa než bílí“. Pro Montesquieua bylo neuvěřitelné „že by Bůh, který je tak moudrý, mohl dát duši, a především dobrou duši do černého těla“.

O těchto skutečnostech se dovidáme z knihy Marca Marsilia „Rasismus má svůj původ v osvícenství“, kniha, která se může jevit jako nepřijemná a impertinentní, ale kterou je třeba přivítat jako dobrou, záslužnou a významnou. Jedná se o spis, který se týká dějin rasistických teorií, jejich vzniku a jejich zraní, počínaje francouzskými encyklopedisty, přes Herderův humanismus až k frenologii a darwinismu a jeho novodobým sociologickým derivátům: švédské eugenetice, nacistickému antisemitismu a sovětské nadřazenosti, přičemž pro všechny tyto fáze zůstává určující temná stránka samotného srdce moderní doby – a tou je osvícenství.

Všechny tyto údaje jsou již nějakou dobu známy, ale jejich souhrn na 190 stránkách nové knihy přichází nyní jako velice potřebný, aby otrásl určitými názory, které zobecněly jako nesmrtelné. Tato Marsiliova knížka přináší širokou dokumentaci, která by se měla dostat do všech prachem pokrytých kulturních zákoutí. Není tomu dávno, abychom uvedli banální příklad, kdy

úctyhodný Giuliano Ferrara vyvracel v televizní debatě údajné pomluvy, že Voltaire zastával rasistické a antisemitské názory. Marsiliova kniha by byla tehdy do této debaty vnesla trochu více světla. Můžeme z ní kromě

Rasismus – dítě osvícenství

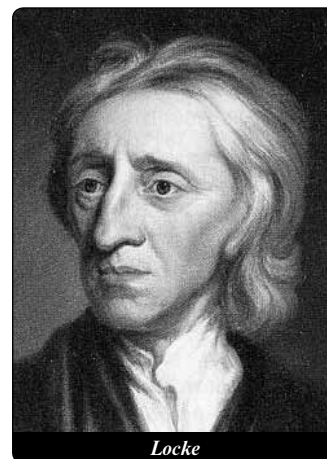
toho, co již bylo citováno, připomenout François M. Arueta Voltaira, který tvrdí, že je sice možné, že národy žijící v pralesích Jižní Ameriky se jednou rozvinou k vyspělosti civilizovaných národů, ovšem v míře, v jaké jim to dovolí jejich orgány, a nako-

Voltaire

Immanuel Kant

Locke

lik jsou k tomu předurčeny od „racionálního“ Boha. Brazilec je podle něho „živočich, který ještě nedospěl k plnému rozvoji“. Snad i on bude mít jednou „Newtona nebo Locka“, to je ovšem podle něho „perspektiva, která

prevrací přirozený zákon, takže jeho život je neužitečný pro něho i pro všechny lidi?“

S těmito premisami, píše Marsilio, dospíváme fatálně do stavu, že přijímáme kolonializaci a „šíření civilizace“ na rasis-

tickém základě. Ztrátou klasického antropologického pojetí, které revolučně zavedlo křesťanství, když každému člověku přiznalo jeho důstojnost, otevíráme dokořán brány vzniku empirických věd, které redukuji člověka na jeho biologickou stránku. Sen o vysvobození člověka z tuhých pout metafyzické hierarchie končí tak, že tuto hierarchii nahrazuje materialistické a mechanistické hodnocení a klasifikování, které degraduje člověka.

Příznačný pro takové sklouznutí je případ Johna Locka. Když popisoval, jak je možno vysvětlit anglickému dítěti, co je to idea

člověka, přičemž poznamenává, že barva pleti je součástí této ideje, dospívá k závěru: „I dítě je schopno usoudit, že černoch není člověk.“ Tedy právě ten vědec, který je označován za učitele liberálního smýšlení a bojovníka za toleranci, byl současně zastáncem a hlasatelem tak brutálního předsudku, že upíral příslušnost k lidskému rodu těm, kteří mají jinou barvu pleti. Locke byl dokonce akcionářem Royal African Company, která měla monopol na prodej černých otroků.

Všechno začalo osvícenstvím a Francouzskou revolucí. Mezi žilkami jejího dědictví, v záhybech osvícenského racionalismu, v brázdách jeho demokratismu, v závitcích jeho rovnostářství, v meandrech jeho zbožňování státu a ve vlnách jeho laicismu bují jako hrozivá jedovatá houba rasismus. Ano rasismus.

VATIKÁNSKÝ VÁNOČNÍ KONCERT ZRUŠEN

Po dobu dvanácti let se konal ve Vatikánu v audienční hale o Vánocích mezinárodní koncert popových umělců, který od roku 1994 pořádal vatikánský vikariát. V minulých letech docházelo v této věci často k polemikám. Benedikt XVI. nepřevzal obyčej Jana Pavla II. přijímat ve zvláštní audienci vystupující umělce nebo jim posílat alespoň zvláštní poselství. Vánoční koncert byl proto přeložen z Vatikánu do Monte Carla. Papež Benedikt dává přednost klasické hudbě.

REKORDNÍ POKLES PORODŮ

Počet porodů v Německu dosáhl rekordního poklesu. V roce 1963 se v Německu narodilo 1,36 mil dětí (v obou tehdejších rozdělených státech). V roce 2005 to bylo jen polovina, 686 000, ještě o 20 000 méně než v roce 2004. Od doby sjednocení Německa počet porodů stále klesá. Výjimku tvoří jen léta hospodářské krize 1996–1997.

Kdo by si to pomyslel, že s triádou „volnost, rovnost, bratrství“ se snoubí rasismus. On je přece v rozporu s Deklarací práv člověka a občana; rasismus přece koliduje s osvícenskou rétorikou emancipace, liberalismu a universalismu. Jenže tak tomu není. Již před několika lety historik Jean Viguerie a nyní Marco Marsilio dokumentují, že opak je pravdou. Rasismus je hluboce zakořeněn v osvícenském smýšlení. Nejen že mu neprotiřečí, ale je přímo ústředním svorníkem tohoto „nového myšlení“, které zvrátilo dva tisíce let staré kulturní smýšlení.

Byla to totiž filozofie, která spolu s počínajícím senzualismem, mechanicismem a materialismem redukovala lidskou bytost na pouhý živočišný druh mezi živočišnými druhy, zařadila jeho časné osudy do pouhých změn přírody a prostředí, a tak ho podřídila klasifikaci a taxonomii jako kteroukoliv rostlinu nebo zvíře. To všechno doprovázela stále úpornější kritika biblického vyprávění. A tak obecně uznávaná idea původu člověka byla nahrazena křivolakými a zcestnými teoriemi o původu člověka, které skončily tím, že lidské „druhy“ vznikají náhodou jako krásné nebo ošklivé, inteligentní nebo debilní, tak jako houby, které jsou buď jedlé nebo jedovaté.

Takto vypadala skutečná revoluce, která korunovala člověka – hmotu a sesadila bytost, která je Boží obraz. K tomu přispěli svým způsobem všichni otcové osvícenství od Voltaira přes Denise Diderota až k Baptiste-Henri Grégoirovi. Zbytek byl praktický důsledek. Redukce člověka na materiální a naturalistický pojem byla propracována „vědecky“ v 18. století a dala tak rasismu „objektivní“ a biologickou základnu. Cesta do Auschwitzu byla otevřena. Nejen do Auschwitzu.

Pokrokový Západ se může hrdě hlásit k osvícenstvím jen díky své krátké paměti.

Podle Cultura Cattolica

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00.
 - Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři
 - 11.45; 18.45 - Pohádka
 - Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše
- Podrobnosti na www.tvnoe.cz**

Po 18. 9.: 8.05 Moravia rallye (d) 8.35; 21.45 Na koberečku 9.00; 23.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00; 18.05 Setkání s hostem 19.00 Donna kvartet (k) 20.05 Etosha (d) 20.45 Čteme z křesť. periodik 20.55 Hledání (d) 21.25 Atlas Charity 22.00 Brundibár.

Út 19. 9.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35; 22.30 Benátky (d) 9.00; 18.30 Čteme z křesť. periodik 9.45; 21.30 Mekong (d) 10.45 Atlas Charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize (d) 19.30 Hledání (d) 20.05 Vynoření z katakomb (d) 21.05 Přání 23.00 Octava dies.

St 20. 9.: 8.40; 21.35 Atlas Charity (d) 8.50 Moravia rallye (d) 9.20 Dětská televize (d) 9.50 Etosha (d) 10.30 Generální audience 18.05; 21.40 Sestra Zdislava (d) 18.15 Hledání (d) 19.00 Renesanční a barokní hudba (k) 20.05 Cesta do Tibetu (d) 20.35 Pol-

tón klub 21.55 Mekong (d) 22.55 Noční univerzita.

Čt 21. 9.: 8.05 Cesta do Tibetu (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Sestra Zdislava (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Moravia rallye (d) 20.00 Sešli se, aby pomohli (k) přímý přenos z katedrály Božského Spasitele v Ostravě 21.50 Hledání (d) 22.20 Mekong (d) 23.20 Taj Mahal (d).

Pá 22. 9.: 8.05; 22.30 Hledání (d) 8.30; 20.05 Taj Mahal (d) 9.10; 21.30 Vynoření z katakomb 10.40 Na koberečku 10.55; 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Přání 11.15 Moravia rallye (d) 18.05 Křížová cesta (d) 18.35 Sestra Zdislava (d) 19.30 Dětská televize 20.35 Setkání s hostem 23.00 Noční univerzita.

So 23. 9.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Sestra Zdislava (d) 8.50 Čte-

me z křesť. periodik 9.00 Černý korzár (f) 10.00 Mše svatá ze Setkání rodin ve Zlíně, přímý přenos 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Běchyňská duha (d) 20.05 Myanmar (d) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Cesta do Tibetu (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita.

Ne 24. 9.: 8.02; 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Sestra Zdislava (d) 9.05 Přání 9.20 Cesta do Tibetu (d) 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá - P. Marián Gavenda (SK) 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu - přímý přenos 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Etosha (d) 22.55 Vynoření z katakomb.

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

MISIJNÍ CENTRUM NA BUDDHISTICKÉ HOŘE

Na jedné ze čtyř buddhistických hor Emei Shan v čínské provincii Sichuan je katolický kostel a pracuje zde katolické středisko „Informační centrum míru“, které vede sestra Yang Huang Xiu.

„Představuji se lidem, kteří sem přijdou, jako katolická řádová sestra, kterou Církev pověřila, aby vedla toto turistické a duchovní centrum“, sděluje v katolickém informačním listu provincie Hebei.

Návštěvníci přicházejí i mimo turistickou sezónu na tuto horu, která je od roku 1996 na seznamu UNESCO. „V minulých letech jsem využívala večerní dobu mimo hlavní sezónu k tomu, že jsem navštěvovala 40 katolických rodin místní obce s jejich 500 věřícími... In-

formovala jsem je o událostech ve světové Církvi a pozvala na lekce katechismu. Někteří věřící, kteří se vzdělali od Církve, se s nadšením vrátili do společenství věřících. Roste jejich počet i počet zpovědí. Lidé se účastní společného života i přípravy sborového zpěvu pro vánoční svátky.

V naší výkladní skříni vystavujeme katolické noviny a jiné materiály o katolické víře, takže přicházející turisté se mohou informovat a klást otázky. Chceme tuto misijní činnost dále rozšiřovat.“

PŘI MEZINÁBOŽENSKÉM SETKÁNÍ V ASSISI NESMÍ MÍT MÍSTO RELATIVISMUS

Papež Benedikt XVI. poslal účastníkům mezináboženského setkání v Assisi poselství, ve kterém zdůrazňuje, že nábožen-

ství nesmí nikdy sloužit jako záminka ke konfliktům a válkám. Současně je třeba se vystříhat jakéhokoliv relativismu, protože to zamlžuje smysl pravdy. Připomněl slova Jana Pavla II.: „Skutečnost, že jsme sem přišli, neznamená záměr, že budeme hledat mezi sebou náboženskou shodu a jednat o svém náboženském přesvědčení. Neznamená to ani, že by se náboženství na základě společného pozemského projektu mohla mezi sebou smířit nebo dělat ústupky v otázkách víry v duchu relativismu“.

Podle Benedikta XVI. sblížení různých náboženství nesmí budit dojem, že jsme přijali relativismus, který neguje možnost nacházet pravý smysl pravdy. Společná modlitba za mír se musí uskutečnit odpovídajícími cestami, které jsou vlastní jednotlivým náboženstvím.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Všechno, co existuje mimo Boha, je jeho dílo, které stvořil svou moudrostí a mocí. Stvořit v tomto smyslu znamená učinit z ničeho, tedy dát svému stvoření podíl na svém bytí. Toto Boží tvůrčí konání je tedy zcela jiného druhu než jakákoliv lidská tvůrčí nebo produkční činnost. My můžeme vytvářet nebo vyrábět pouze z něčeho, co již existuje, svým konáním nemůžeme dát svému výtvaru novou existenci, ale pouze tomu, co zde již existuje, můžeme dát nové vazby, nové tvary, nové vlastnosti, nové funkce, aby to pak dále existovalo zcela nezávisle na našem dalším konání. Náš výtvar už nás pak ke své existenci nepotřebuje. U Stvořitele je tomu zcela jinak. Když se rozhodl, že dá existenci živé bytosti, jakou je člověk, měl k tomu k dispozici jen sám sebe. Neměl jiný „materiál“ ani jinou „předlohu“ než své vlastní bytí. Svůj „výtvar“ však nemůže ponechat jeho osudu. V tom okamžiku, kdyby na své stvoření přestal myslet, přestal ho chtít, což je u Boha totéž jako milovat, propadlo by se opět do nicoty, ze které vzešlo. Stvoření není jednorázový akt podobný „výrobě“ či „zhotovení“. Dát člověku existenci podle svého obrazu znamená pro Stvořitele ustavičně pokračovat ve svém tvůrčím aktu, tvořit a udržovat při bytí také všechno, co ke své existenci potřebuje. Ale protože v člověku stvořil samostatně jednající bytost, znamená to pro Stvořitele trvalý a neodvolatelný závazek respektovat při všem zcela bezvýhradně jeho naprostou svobodu. To všechno znamená ve skutečnosti totéž jako tomuto tvorovi trvale sloužit pro nás zcela nepopsatelným způsobem. Ačkoliv je Bůh nejvyšším a svrchovaným Pánem, mezi všemi bytostmi nikdo není větší služebník všech než sám Bůh. Hloubku této služby nejsme zatím schopni domyslet a docenit. Bude to součástí naší rajske blaženosti, až budeme v plném jasu

poznávat, co Bůh je a co všechno pro nás vykonal, když se stal naším služebníkem. Rozhodl se od věčnosti prokazovat nám tu nejvyšší službu, že nám tím nebo oním způsobem dává ze sebe a sebe v našem bytí, takže můžeme existovat, a velikost naší existence spočívá v tom, že mu můžeme být podobní. Tato jeho služba člověku má stejnou „pohonnou sílu“, jaká je silou jeho vnitřního života, a tou je láska. Jeho velikost je v tom, že jako Největší se činí nejmenším, aby z těch, kteří jsou nejmenší, učinil sobě podobné ve své nejvlastnější velikosti.

Naše představy o Bohu jsou často silně poznamenané a zkrácené zkušeností naší lidské omezenosti. Především si musíme uvědomit, že nic se více nerozchází se skutečností jako vidět v Bohu osamělého starce. Ačkoliv Bůh existuje od věčnosti, nevznášel se nikdy v prázdnotě jako samotář, ale bez začátku a bez konce žije jako trojjediný tím nejpilnějším božským životem ve svém vlastním božském společenství, které je společenstvím té nejvyšší a nejdokonalejší božské lásky. Pro nás je společenství něčím vnějším, my máme nebo nemáme někoho kdo nás miluje a koho milujeme, ale pro Boha, který je plnost bytí, neplatí, že něco „má“, nýbrž vždy a v každém ohledu „je“.

Boží „podnikání“ je tedy zcela jiného druhu než podnikání lidí tohoto světa. Je to podnikání absolutně neziskové. Co může Bohu dát tvor, který všechno, co je a co má, má od něho? Ale Boží nezištnost šla ve služebnosti své lásky ještě mnohem dále: To, k čemu se Bůh rozhodl pro záchranu člověka, když tento jeho tvor vybočil a zneužil své svobody, bychom mohli označit podle lidských kritérií za akci svrchovaně „ztrátovou“. Boží sebe vydávající nezištná služebnost se zcela nově a názorně projevila v jeho vtělení. Tak jako je pro nás nepředstavitelným

tajemstvím existence jediného Boha ve třech osobách, tak je pro nás nepředstavitelné, co to znamená, když Bůh, aby nám posloužil záchranou z bezvýhodné záhuby, vystoupil z této božské plnosti života a společenství a přijal všechny omezující a v důsledku hříchu bolesti a smrti poznamenané podmínky naší lidské existence. Přitom vrchol této jeho oběti není v jeho zřejmém a viditelném tělesném utrpení a smrti, ale v jeho pro nás zcela neviditelném a nepředstavitelném vyloučení z vnitřního Božího společenství. V jeho vrcholné oběti vidíme zcela konkrétně, jak se Bůh všim, co je, celým svým bytím dává v nekonečné lásce do služeb člověka. To je velikost, která je jediným reálným vzorem pro velikost, po které toužíme a o kterou máme usilovat. Na této velikosti je nejpozoruhodnější to, že je dostupná všem, že nikomu neubližuje, nikoho neomezuje, nikoho neponižuje, nad nikoho se nevypíná, ale všem slouží. Je to jediná velikost, která nás současně spojuje s Bohem. Není k tomu třeba mnoho fantazie, abychom si představili, jak od základu by se změnilo prostředí, ve kterém žijeme, ať už v rodině nebo na pracovišti, v místě našeho života i ve společnosti a na celém světě, kdyby se prvotním postojem a zájmem všech stalo být stále všem ostatním k službě a ku prospěchu. V této skutečné od Boha pocházející autentické „velikosti“ a opravdovém „prvenství“, na které nás Ježíš upozorňuje, je ve skutečnosti lék na všechny sociální problémy ve velkém i v malém. Všechny tyto často až neřešitelné problémy vznikly právě proto, že jsme z ďáblového návodu tuto cestu k velikosti opustili. Případá nám často těžké „sloužit“ takto Bohu, a přitom sloužit Bohu znamená v podstatě neklást překážky té nevýstižné službě lásky, kterou nám sám Bůh prokazuje.

Kdyby tato naše „služba“ Bohu, který nám slouží, byla pro

nás jen omezujícím břemenem a nikoliv nekonečným darem a vyznamenáním, nestala by se nikdy předmětem ďáblových závisť. Ďáblův návod a životní způsob je však zcela opačný: nikoliv sloužit, ale ovládat, nikoliv pracovat pro druhé, ale pro sebe. Aby prosadil tuto svou mentalitu, postaral se ďábel především o to, aby odstranil z povědomí člověka obraz Boha, který slouží svým tvorům. Není třeba Boha hned popírat. Stačí odsunout ho někam do jeho samoty, odkud se už o stvořený svět vůbec nestará a přenechává ho jemu samému. Tato satanovská deistická fikce se kupodivu ujala, a to právě v hlavách těch, kteří se pokládali za nejmoudřejší a neosvícenější, ačkoliv je to ontologický i teologický nesmysl a hrubá urážka Boha Stvořitele, který je Láska. Ujala se především jakožto základ ideologie zednářských lóží. Bůh byl poslán „do důchodu“, protože na jeho místo chtěl nastoupit člověk, aby vládl a nikoliv sloužil. Něco takového si může troufat jen tehdy, když zaslepen pýchou nevidí svou nicotu a vůbec nechápe, jak nezbytná a nezastupitelná je služba, kterou Bůh poskytuje světu, a jak je potřebné, abychom ho ve vlastním zájmu následovali. Satanova rafinovaná mentalita sobectví jakožto hybné síly lidského dění se ve jménu osvícenství, pokroku a nového myšlení za poslední staletí už tak prosadila a stala se tak samozřejmou, že si ani neumíme představit, že by se společnost mohla zakládat na něčem jiném než na sobectví, které má uctivé mimikry svobodného podnikání podle zákonů poptávky a nabídky. Jiné uspořádání se nám jeví jako utopie. Ve skutečnosti je utopii, že bude skutečně prosperovat společnost založená na sobectví liberalismu. Její budoucnost je zatím čím dále temnější a hrozivější. Dobrý Stvořitel a Otec přesto s láskou slouží i těm, kteří o něho nestojí, ba i těm, kteří ho nenávidí.

-š-

Výzvy fatimského poselství (73)

Boží přikázání nám také zakazuje veškerou nespravedlivou kritiku, každé pomlouvání bližního a jeho nactiutrhání: je to velký zlozvyk vykládat si zle skutky bližního a připisovat jim zlo, které v sobě nemají! Tento způsob jednání odsuzuje sv. Jakub, když nám říká: *Bratři, nemluvte špatně jeden o druhém. Kdo mluví proti bratrovi nebo bratra posuzuje, mluví proti zákonu a soudí zákon. Soudíš-li však zákon, neplníš zákon, ale děláš ze sebe jeho soudce. Jen jeden je zákonodárce a soudce: ten, který má moc spasit i zahubit. Kdo však jsi ty, když soudíš bližního?* (Jak 4,11-12).

Pomlouvání a nespravedlivá a utrhačná výtka a kritika jsou proti tomuto přikázání, protože jejich základem je faleš a očerňování. V posvátné knize Příslaví je psáno: *Křivý svědek neujde trestu, kdo rozšiřuje pomlavy, zahyne* (Př 19,9).

Jedná-li se o nás samotné, chápeme velmi dobře celý smysl tohoto přikázání, neboť toužíme po tom, aby se vůči nám zachovávalo. Proč ho však nechápeme stejným způsobem vůči svému bližnímu? Není to proto, že žijeme roztržitě či v neznalosti pravdy?

V Evangelii sv. Jana je jeden úryvek, který ve mně stále zanechává silný dojem, totiž místo o Ježíšově soudu před Pilátem. V určité chvíli vyjde najevo obvinění, že Ježíš usiloval o královskou moc, jejíž pravý smysl se Pán snaží vysvětlit: *Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král! Já*

jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“ Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu“ (Jan 18,37-38).

Tento evangelijní text nám ukazuje, jak se žije ve světě. Pilát byl mužem vysokého postavení v tehdejší společnosti, mimo jiné s pravomocí soudce nejvyššího soudu, a neví... co je pravda! Ani to nechtěl vědět, protože nečekal na Ježíšovu odpověď. Neměl zájem být poučen..., vyšel a mluvil s židy. Tak žijí mnozí ve světě: pravda je nezajímavá, a přece se nedostaneme do nebe, nebudeme-li kráčet po cestě pravdy.

Tak Pilát, když vyslechl očerňování, odsoudil na smrt nevinného. A byl si toho vědom: on sám vyznal, že oběť je nevinná, a jako by chtěl potlačit výčitky svého svědomí, zinscenoval pokrytecký obřad umývání rukou a přede vším lidem vyhlásil, že je nevinný na krvi tohoto spravedlivého: *Pilát (...) si dal přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto spravedlivého“ (Mt 27,24). Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován* (Jan 19,16).

Kdyby bylo možné rozmotat celé klubko lidských dějin, kolik odsouzených na smrt či k trestům takřka tak krutým jako smrt, které bychom našli jako oběti očerňování, lži, falešných přísah, nenávisti, závisti a pomsty?! A přece Boží zákon byl dán a zůstává živý

a stále opakuje: *Nezabiješ! Nevzdáš křivě svědectví proti svému bližnímu. Neučiníš křivě výpovědi; nebudeš komplicem bezbožných a neposloužíš jim jako falešný svědek. Vyhýbej se každé lži.*

I když lidé nechtějí tomuto Božím hlasu věnovat pozornost, jeho ozvěna bude zaznívat v lidském svědomí po celý čas, co ono potrvá, a pak na věčnosti v zoufalství těch, kdo propadli zatracení, protože ho neposlouchali.

Přestoupení tohoto přikázání je velmi těžké; jím se uráží Bůh v osobě bližního. Je to poruše-

ni příkazu spravedlnosti a lásky, s nimiž se podle Ježíšova přikázání máme chovat k bližnímu: *To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás* (Jan 15,12); a Pán nás miloval tak, že za nás dal svůj život. Na jiném místě nám doporučuje totéž a říká: *Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proci* (Mt 7,12).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

APOŠTOL FILIP - pokračování ze str. 2

Pán: Jemu musíme přesměrovat každého, kde se nachází v nouzi. Nuže: každý z nás musí být otevřenou cestou k němu.

Bůh s lidskou tváří

A pak je tu zcela zvláštní příležitost, kdy vstupuje na scénu Filip. Během Poslední večeře, když Ježíš potvrdí, že znát jeho znamená znát Otce (srov. Jan 14,7), Filip jako by naivně žádá: *„Páne, ukaž nám Otce a to nám stačí“* (Jan 14,8). Ježíš mu odpoví v tónu blahosklonné výtky: *„Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říct: „Ukaž nám Otce?“ Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně?... Věřte mi: Já jsem v Otci a Otec je ve mně“* (Jan 14,9-11). Tato slova jsou z těch nejhlubších z Janova evangelia. Obsahují pravé a vlastní zjevení. Na konci Prologu svého evangelia Jan říká: *Boha nikdy nikdo neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otce, ten o něm podal zprávu* (Jan 1,18). Nuže ono vysvětlení, které je od evangelisty, je zopakováno a potvrzeno samotným Ježíšem. Ale s novým nádechem. Neboť zatímco Janův Prolog mluví o výslovném zásahu Ježíše skrze slova jeho učení, v odpovědi Filipovi se Ježíš odvolává na svou vlastní osobu jako takovou a dává na srozuměnou, že je možné pochopit ho nejen skrze to, co říká, ale ta-

ké navíc skrze to, čím prostě je. Abychom to vyjádřili podle paradoxu Vtělení, můžeme říct, že Bůh si dal lidskou tvář, onu Ježíšovu, a v důsledku toho jestliže nyní opravdu chceme poznat Boží tvář, nezbyvá nám než rozjímat o tváři Kristově! V jeho tváři vidíme skutečně, kdo je Bůh a jaký je Bůh!

Smysl života

Evangelista nám neříká, zda Filip pochopil Ježíšovu větu. Jisté je, že mu obětoval celý svůj život. Podle pozdějšího vyprávění (Skutky Filipovy a jiné) náš apoštol evangelizoval nejdříve v Řecku a pak ve Frygii a tam zakusil smrt v Gerapoli v podobě popravy popisované jako ukřižování nebo ukamenování. Chceme naši úvahu uzavřít tím, že si znovu připomeneme smysl, k němuž má směřovat náš život: Potkat Ježíše tak, jak ho potkal Filip, a snažit se, abychom v něm viděli samotného Boha, nebeského Otce. Kdyby tento úkol chyběl, byli bychom odkázáni sami na sebe jako na zrcadlo a byli bychom stále více sami. Filip nás naopak učí, abychom se dali získat Ježíšem a byli s ním, a pozvali také druhé, aby sdíleli toto nezbytné společenství. A vidět, najít Boha znamená najít pravý život.

Bollettino Vaticano 6. 9. 2006
Mezititulky redakce Světla

KAPLE SV. JOSEMARÍI ESCRIVÁ

Kolínský arcibiskup kardinál Meisner zasvětil jednu boční kapli ve farním kostele sv. Pantaleóna v Kolíně nad Rýnem zakladateli Opus Dei. „Je to dobré, že budeme mít u sv. Pantaleóna oltář k jeho počtě. Můžeme sem přicházet, abychom zakusili charisma světce, který nám zprostředkoval ‚chuť evangelia‘. Svatý Josemaría patří k největším postavám a svědkům evangelia nové doby. Díky němu nám náš Bůh chutná stále více, dovoluje nám zbavit se nudy a všeho nechutenství vůči němu, abychom měli stále větší chuť na živého Boha,“ řekl kardinál při této příležitosti.

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes vás zvu - modlete se, modlete se, modlete se. Jedině v modlitbě budete blízko mně a mému Synu a uvidíte, jak krátký je tento život. Ve vašem srdci se zrodí touha po nebi.

Radost zavládne ve vašem srdci a modlitba začne téct jako řeka. Ve vašich slovech bude jen dík Bohu, že vás stvořil, a touha po svatosti vám bude skutečností. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 8. 2006

Římskokatolická farnost **Římov** slaví v neděli **1. října 2006 mariánské modlení** v ambitech římovské Lorety a zve všechny na tuto zpívanou pouť rodin, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice.

Program: 8.30 hod. - mše svatá v kostele Svatého Ducha ● 9.15 - mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů ● 13.00 hod. - beseda o rodině s MUDr. Maxem Kašparů na téma „Dvojitý pohled na jednu událost aneb hranice mezilidských vztahů“.

Blíže informace na tel. čísle 387 987 244, mobil 723 064 946.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka ČESKÉ SYMBOLY**, která se bude konat **v úterý 3. října 2006 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

V sobotu 30. září 2006 se v Charitním centru sv. Kláry v **Hrabyni** uskuteční humanitární koncert na podporu hloubení studní v Tanzánii pod názvem **„Koncert pro vodu“**. Výtěžek koncertu bude poukázán manželům Baldýnským a MBU (Misijní banka ubožáků), kteří se projektem hloubení studní zabývají. Více informací na www.agapembu.cz.

V sobotu 7. října 2006 se uskuteční v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v **Ústí nad Orlicí 11. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie**. Od 13.30 hod. se představí chrámové sbory - Komorní smíšený pěvecký Sbor Canzonetta Bludov ● Musica da Chiesa Vysoké Mýto ● Confiteor Domino in ore meo Česká Třebová ● Smíšený sbor sv. Cecilie Poděbrady ● Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí ● Chrámový sbor Chrudim ● Velkobystřický chrámový sbor Velká Bystřice. Festival bude v 16.30 hod. zakončen společně zpívanou mší svatou z památky Panny Marie Růžencové - hlavní celebrant J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký.

Zveme vás do **večeřadla** v kostele Nejsvětější Trojice ve **Zdoukách v neděli 8. 10. 2006**. Začátek je v 15 hodin. Tomuto večeřadlu předsedá P. Mgr. Jiří Polášek z Rožnova pod Radhoštěm. Večeřadlo bude zakončeno mší svatou a adorací.

Setkání křesťanské mládeže - poutní místo **Lechovice**
sobota 14. října 2006 v 16 hodin

AIN KARIM

„JSME SOLÍ ZEMĚ?“

Program: ● přivítání-úvodní slovo ● modlitba růžence ● mše svatá ● přestávka ● scénka ● adorace ● rozloučení

Host: P. Tomáš Vyhnálek

To vše za doprovodu hudební skupiny P.O.K.R.

Kontakt pro dotazy, nabídku účasti na přípravě scénky, růžence, adorace nebo na zaslání článků do Zpravodaje AK, či jakoukoli jinou pomoc: otec Marek Dunda - 731 402 742 nebo 515 296 384, ŘKFÚ Fatym Vranov, e-mail: ainkarim@email.cz.

Liturgická čtení

Neděle 24. 9. - 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 2,12a.17-20

Ž 54(53),3-4.5.6+8

Odp.: 6b (*Pán mě udržuje naživu.*)

2. čt.: Jak 3,16-4,3

Ev.: Mk 9,30-37

Slovo na den: O čem jste cestou rozmlouvali?

Pondělí 25. 9. - ferie

1. čt.: Př 3,27-35

Ž 15(14),2-3ab.3cd-4ab.5

Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)

Ev.: Lk 8,16-18

Slovo na den: Ti, kdo vcházejí.

Úterý 26. 9. - nez. pam. sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Př 21,1-6.10-13

Ž 119(118),1.27.30.34.35.44

Odp.: 35a (*Vod mě po stezce svých předpisů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 8,19-21

Slovo na den: Pro množství lidí se k němu nemohli dostat.

Středa 27. 9. - památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Př 30,5-9

Ž 119(118),29.72.89.101.104.163

Odp.: 105a (*Svítlinou mým nohám je tvé slovo, Hospodine.*)

Ev.: Lk 9,1-6

Slovo na den: Hlásat a uzdravovat.

Čtvrtek 28. 9. - slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9-21

1 Kron 29,11abc.11d-12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Ev.: Mt 16,24-27

Slovo na den: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho.

Pátek 29. 9. - svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14 nebo Zj 12,7-12a

Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47-51

Slovo na den: Uvidíte nebe otevřené.

Sobota 30. 9. - památka sv. Jeronýma

1. čt.: Kaz 11,9-12,8

Ž 90(89),3-4.5-6.12-13.14+17ab

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Lk 9,43b-45

Slovo na den: Vydán lidem do rukou.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	24. 9.	25. 9.	26. 9.	27. 9.	28. 9.	29. 9.	30. 9.
Antifona	812	826	841	1754	1527	1533	1734
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	1755	1527	1533	1734
Antifony	813	828	843	858	1528	1534	906
Žalmy	813	828	843	858	813	813	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	1756	1528	1534	1735
Antifona k Zach. kantiku	717	831	847	1524	1529	1535	1735
Prosby	817	831	847	1757	1529	1535	1724
Záv. modlitba	717	832	1523	1524	1529	1535	1541
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	1264	792	910
Antifony	818	833	848	863	1529	1535	910
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	1530	1536	913
Záv. modlitba	717	835	851	865	1529	1535	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	852	1525	1531	915
Antifony	808	822	838	853	1703	1531	916
Žalmy	808	823	838	853	1703	1715	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	1526	1531	918
Ant. ke kant. P. M.	716	717	840	856	1526	1532	718
Prosby	811	826	841	856	1526	1532	918
Záv. modlitba	717	717	841	1523	1529	1529	718
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 7. října, 14. října, 21. října, 4. listopadu, 11. listopadu, 2. prosince, 9. prosince, 16. prosince.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Uspořádala **Renáta Holčáková**

Sbírka sestavená z příspěvků čtenářů Katolického týdeníku zaslaných do rubriky „Bůh v mém životě“.

*Katolický týdeník, s. r. o.,
váz., 96x154 mm, 104 stran, 79 Kč*

rem kladného přístupu ke všem lidem: pro spolubratry bylo každé setkání s ním zážitkem, věřící si ho oblíbili natolik, že ho od sebe mnohdy nechtěli ani pustit, s láskou na něj vzpomínají také spoluvězni za druhé světové války i z vězení za komunismu. Práci Heřmana Tyla lze v jistém smyslu srovnat se zakladatelským úsilím Hroznatovým, bez jehož úsilí by česká Teplá patrně neexistovala. Otec opat psal své vzpomínky v sedmdesátých letech 20. století, knižně vycházejí teprve nyní.

Karmelitánské nakladatelství,

váz., zúž. A5, 256 stran + 8 stran obr. přílohy, 259 Kč

PSANCEM

Heřman Josef Tyl

Vlastní životopis tepelského opata, který zachycuje svůj život od chlapeckých let až do propuštění z komunistického vězení. Představuje se jako cituplný člověk hluboké víry a veliké lásky k Bohu a lidem. Když přijal své kněžské a řeholní povolání, patřil cele Bohu, církvi a premonstrátskému řádu. Na opatu Tylovi je obdivuhodné jeho vlastenectví, češství, které ačkoliv neustupovalo ze svých pozic, zahrnovalo přístup k Němcům oproštěný od předsudků a nevraživosti. Týkalo se to nejen situací za války, ale i přístupu k Němcům odsunutým po jejím skončení z tepelského pohraničí a zvláště k německým tepelským řeholním spolubratřím. Otec Heřman byl vzo-

ZAPALUJI?

Vybrala Marie Svatošová

Kniha přináší myšlenky P. Ladislava Kubička z jeho duchovních cvičení, jak si je zapsala a nyní vybrala Marie Svatošová. Nabízí tři okruhy úvah: svoboda, plnění Boží vůle, manželství a vztahy obecně. Texty vybrané z více než 1 200 citátů jsou uspořádány tak, aby přinášely nový pohled než dosud publikované práce L. Kubička.

Karmelitánské nakladatelství,

brož., 113x160 mm, 112 stran, 99 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.